

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Impotriva beției

Pastorală I. P. S. S. Mitropolitului Primat al României

Liga apărării naționale creștine ține de a ei datorie să răspândească, prin acest organ al ei de publicitate, predica-model ce a binevoit I. P. S. S. Mitropolitul Primat al României întregite să tipărească în toamna anului 1923 în broșura intitulată „Impotriva beției“, căutând astfel să dăm un impuls tot mai puternic luptei ce s'a deschis în contra alcoolismului, susținut și alimentat de acea specie de indivizi, cari în luminoasa pastorală sunt numiți „streini“, dar despre cari toată suflarea românească știe că sunt jidani.

Iubiți fii suflatești!

Poporul nostru românesc este înzestrat de Dumnezeu cu multe însușiri bune, frumoase, unele chiar neîntrecute de alte popoare; dară vitregia timpurilor grele din trecut a împiedecat în mare măsură dezvoltarea și ieșirea la iveală a acestor însușiri, pe cari astăzi adeseori le aflăm copleșite de mari și uricioase păcate și patimi, ca și cum găsim câte o floare, plantă nobilă, ori legumă folositoare într'un strat neplăcut, neîngrijit și necultivat, înădușită de niște buruieni netrebnice, cari așa zicând le omoară.

Despre o astfel de buruiană periculoasă și foarte lătită în câmpul poporului nostru românesc, mi-am propus a vă scrie de astădată; și anume despre beție¹⁾ pe care cu toții datori suntem a o stărpi, ca pe un rău mare, ca pe un păcat greu.

— Indemn nou de a ne ocupa de această pacoste, venită pe capul poporului nostru, ne-a dat faptul, că în vara trecută — 1923 — cercetând pe bătrânii mei părinți, cari trăesc ca niște moșnegi țărani și cinstiți în satul de naștere Toplița română din Ardeal — am constatat deoparte cu bucurie, că — decând, voi cei din vechiul Regat, în nemărginita noastră dragoste de frați prin grelele noastre jertfe i-ați scăpat din robia străină — frații noștri din Ardeal au pus stăpânire pe conducerea treburilor

obștești, au devenit stăpâni pe pământul, pe care până acum îl lucrau în folosul altora, au pus mâna pe codrii cu pășuni grase și lemne de mare preț, începând un trai mai bun și mai mulțumitor — pe lângă toate greutățile vremurilor de azi. — Dar dealtăparte, cu durere am observat cum acest iubit popor începe a cădea în o altă robie, mai grea, din care de regulă numai sapa și lopata scapă pe cei mai mulți, din robia fără milă a patimei beției.

Pe o întindere de vre-o 200 metri s'au deschis 11 cârciume, toate în mâini streine. Ca la noi în toate satele; iară în Bucovina și Basarabia cârciumile s'au însutit în anii din urmă și pretutindenea; 2 din 3 părți sunt în mâna streinilor fără milă de român, pe care îl sleesc și de vлага vieții și de tot câștigul, ducându-l la sapă de lemn.

În Moldova te cuprinde jalea, văzând privescerea cârciumilor pline de români, chiar și în zilele de sărbători și Duminici, când din slăbiciunea celorce conduc satele și orașele — împotriva legii — mențin târgurile tocmai pe ziua Domnului. Și ce-i mai dureros, medicii au constatat, că unii cârciumari evrei introduc în rachie var, alții vitriol, ca să ardă mai simțitor, alții bagă în rachie alte necurătenii otrăvitoare.

În asemenea împrejurări cârciumarul devine mai periculos decât însuși alcoolul. Sufletul nostru părintesc a fost cuprins de mare îngrijorare văzând cum iubiții noștri fii suflatești și cum românii din toate părțile sunt atrași în număr tot mai mare în paianjenișul amețitor al băuturilor spirtuoase, cari au să-i mistue nu numai frumoasele venituri, ce le au pe urma împroprietării și a prețurilor frumoase ce le capătă țărani pe toate produsele lor, ci cu timpul chiar întreg avutul, îmbogățind zeci de mii de venituri streine, venite la noi de prin toate țările cu gândul de a ne suge sângele ca lipitorile.

Călăuzit de dorința fierbinte de a feri pe unii din fiii neamului nostru de-a cădea în această patimă, iar pe alții de-ai scăpa din ghiarele ei spurcate, m'am hotărât a vă trimite această scrisoare pastorală, rugându-Vă să o ascultați cu toată luarea aminte.

Iubiți ascultători!

Apostolul Pavel zice în I-a sa epistolă către Corinteni, „nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici cleveitorii, nici răpirorii nu vor moștenii împărăția lui Dumnezeu“ (VI. 10).

Pe om I-a așezat Dumnezeu, înțeleptul lui ziditor și părinte, pe acest pământ și în această lume și i-a predat toate câte sunt în ea, văzute și nevăzute, ca să le folosească ca mijloace spre binele său și spre a-și asigura, prin traiul și viața din lumea aceasta, liniștea și fericirea din lumea cealaltă, spre a dobândi fericirea cea veșnică, raiul sau cum se zice: „împărăția lui Dumnezeu“.

¹⁾ Cine se interesează și mai de aproape de combaterea acestui vițiu periculos, află date foarte bune în următoarele scrieri:

1. Dr. Kommerell medic: „Aerztliches über das Trinken“. 42 pag. cu 0,30 M.
2. Prof. Dr. Ziehen: „Alkohol un Nervensystem“. 16 pag. cu 0,20 M.
3. Dr. Baer, consilier medic: „Die Trunksucht und ihre Abwehr“ cu 2 M. 40 pfg
4. Dr. med. Brendel: „Der Alkohol ein Völkergift“. 16 pag. cu 0,20 M.
5. „Viața morală și alcoolismul“ de Aurelian Ionescu, București, 70 pag.
6. „Jos beția“ de preotul C. Gr. Vuescu. Mănăstirea Ncamțu 1923, 56 pag.
7. „Memoriu asupra beuturilor spirtuoase“ de Sindicatul industriașilor din Basarabia, Chișinău, 1223 — 20 pag.
8. „Pericolele Alcoolismului“ de G. M. U. București, 1912 pag. 36.
9. Heintz Droste: „Die Schule, der Lehrer und die Mässigkeitssache“.
10. Ernst Trull: „Was kann die Schule für die Mässigkeitssache thun?“ 36 pag. 0,60 M.
11. Prof. Dr. K Müllendorff: „Die Trunksucht und die Brantweinplage“. 222 pag. cu 1 M. 20 pfg.

De dorit și de mare folos ar fi, ca asemenea lucrări să se scrie și la noi, și să se lățească în număr cât de mare prin toate comunele. Dacă până acum nu avem încă o Asociație specială, care să iee în mâna sa pricepută chestia alcoolismului, se impune necesitatea, ca celelalte societăți culturale să suplănească această lipsă. Ele își pot extinde binefăcătoria lor atențiune și în această direcțiune.

Este mare pedeapsa pentru celce pierde împărăția lui Dumnezeu; în urmare mare trebuie să fie și păcatul pentru care omul primește asemenea pedeapsă.

Un astfel de păcat este și beția.

Iară eu adaug, că e nu numai mare, ci este chiar mama și izvorul unui șir întreg de alte păcate negre, unul mai urât decât celălalt.

Și ce este beția?

Este aceea stare ticăloasă și decăzută, ce cuprinde pe omul, carele zilnic și fără măsură se adapă cu otrava băuturilor spirtuoase, dintre cari cea mai stricătioasă și primejdioasă este rachiul, țuica, sau — cum i se mai zice — holirca.

Beția este aceea patimă urâtă, care din om, din cea mai aleasă și frumoasă ființă de pe pământ, din coroana făpturilor lui Dumnezeu — cea odinioară sprintenă și isteată, cu fruntea ridicată, cu fața rumenă, cu ochii vioi scânteietori, — face o vietate cu trupul gârbovit și istovit, cu fața vestejită ori vinețită mai ales în jurul nasului, cu ochii stinși și împaianjiniți, zăpăciți și cu capul greoiu.

Nici că se poate altcum, căci alcoolul, spirtul ce-l cuprind băuturile nu numai încălzește trupul, dacă zilnic și peste măsură îl beai, ci se aprinde chiar — introdus fiind în trupul omenesc — și acolo arde, roade și în urmare strică vasele sângelui, cu care se amestecă, încât vinele și nervii bețivului dela o vreme slăbesc întru atâta, de multe din părțile trupului încep a tremura, tocindu-se puterile din ele.

În gură se desvoltă o arsură, care atacă și limba.

În gât se produce o roșeață și chiar rane mai mici cari iritează și cari răgușesc vocea.

Stomacul (rânza) asemenea capătă pe păreții săi din lăuntru mici rane, cari se înmulțesc, până se întâlnesc la olaltă și se măresc astfel din ce în ce, lipsind pe om de pofta de mâncare și producând un miros grețos și dureri, cari se alină puțin numai când din nou sunt iritate prin spirt, prin alcool.

De aceea bețivul caută fel de fel de mijloace — iertate și neiertate — numai să ajungă a pune mâna pe afurisita de sticlură și să golească în pântecul său spurcatul cuprins al ei, rachiul. Despre un asemenea om necumpătat zice scriptura, că „Dumnezeul lui este pântecul”.¹⁾

Dar să mergem mai departe și să vă convingeți, că beția nu lasă ne-

atacată nici o parte cât de ascunsă din lăuntru trupului nostru.

Ficatul bețivilor se umflă; rărunchii încă se strică și nu mai pot îndeplini slujba, ce o au în trupul (organismul) omenesc, în care se în-cuibă fel de fel de boale și dureri.

Inima capătă un înveliș de gră-sime, care în cea mai scurtă vreme poate cășuna moartea și care împedecă circularea sângelui, ceea ce are de urmare o îngreuiare, lăncezire și oboseală a trupului întreg.

Sângele asemenea se strică, încât nu mai poate premeni puterile pierdute.

Plămânile asemenea sufer, căci și în ele se formează rănisoare, cari dor, producând junghiuri, ce îți opresc resuflatul.

Atacate fiind astfel toate organele trupului, cari produc și susțin viața, nu poate rămâne scutit nici creierul. Alcoolul din băuturi și pe acesta îl amețește, îl sdruncină, îl slăbește, încât mintea își pierde vioiciunea și puterea de mai nainte, de nu mai poate nici gândi bine și nici judeca corect.

Și cele ce vi le spun nu sunt numai povești, ci sunt lucruri constatate în spitale de cei mai vestiți și mai învățați doctori din lume. Ce stricătios este alcoolul sau spirtul pentru creerii omului, mai bine puteți pricepe din următorul caz. Murind odată un om hăbăucit de băuturi, l-au dus la un spital renumit și acolo medicii l-au spintecat și i-au scos creerii din cap, ca să-i studieze și să vadă, ce deosebire este între creerii unui om, care n'a fost băutor și între creerii celui ce zilnic a fost amețit la cap de băuturi. Medicii au pus creerii bețivului într'o pânzătură rară și au stors tot sucul din ei; iară la fluiditatea aceea i-au dat foc; și doctorii au văzut, că arde cu flacără, ca și spirtul, când îl aprinzi. Iată de ce capul unui bețiv unui de nimic, e stricat.

De aceea zice și prorocul Osia (4. 11): „Vinul și beția îți iau mintea”; iar înțeleptul Solomon în pildele sale adaugă: „Neastâmpărat lucru este vinul (peste măsură) și de ocară beția; și tot ce stricat de ele nu va fi înțelept” (20, 1).

Pierzându-și odată forța de gândire și judecată, bețivul nu mai are nimic sfânt. Chiar și numele ziditorului și mult înduratului său Dumnezeu îl ia în deșert, încercându-l cu fel de fel de înjurături josnice.

Mintea bețivului se tâmpește, încât nu mai cunoaște nici o rușine. Așa este, căci unde intră băutura fără

măsură în casă, de acolo rușinea trebuie să iasă.

Nici chiar de jurăminte strâmbe și false nu se mai ferește. De aceea Spaniolii cei vechi nu mai primiau nici de mărturie pe unul, care s'a îmbătat și numai odată.

Cine jură strâmb, nu se teme de Dumnezeu.

Și cine nu se teme de Dumnezeu, nu mai poate avea frică nici de oameni; deci nu-i mirare, că amețea la băuturilor îl face pe om să nu se mai poată stăpâni. Alcoolul îi desleagă limba, îl face îndrăzneț, gurativ, vorbăreț și îl împinge la vorbe nesocotite, cari dau naștere la certe, sfezi și dușmăni nemărginite. Se întâmplă adecă în cărciume așa, precum foarte nimerit ne spune Delavrancea, unul din cei mai populari scriitori ai noștri, când scrie: „Vorba și țuica, țuica și vorba și până ți-ai lega nojițele (dela opinci) ajung toți clae pe grămadă”. De aceea zice și Iisus Sirach (31, 34), „Amărăciune mare este vinul, când se bea mult, sfezi și căderi face”.

Dar cu certele nespălate și cu capetele sparte de regulă nu se sfârșește gălăgia, căci — precum cu drept cuvânt adeverește Iisus Sirach, când zice: „Beția înmulțește mânia celui fără de minte..... și împuținează virtutea și agonisește rane” (31, 35) — cearta degenerază adecă în bătăile cele mai sângeroase; și ortacii, cari înainte cu un minut ciocneau frățește și între cântări sticlele înveninate, iată-i deodată aprinși, ca niște cocoși, cu fața încruntată și răstindu-se cu cuțitele scoase unul asupra altuia; și nu odată s'a întâmplat, că arma scoasă din beție a lovit tocmai inima

¹⁾ Cu alte cuvinte — precum unui creștin bun cea mai scumpă și iubită ființă este Dumnezeu, de dragul căreia îndeplinește toate Poruncile lui, — așa este pentru cel necumpătat și bețiv stăpânirea poștei sale nemernice cea mai mare și mai ferbinte dorință, și în nizuința sa de a o îndeplini uită pe Dumnezeu, uită raiul, uită chiar și iadul cu toate pedepsele și muncile lui. Astfel stând lucrul u-or putem acum înțelege pe acel bărbat învățat, care zice: „Dacă într'un unghet ascuns din sufletul unui bețiv mai rde o mică schinte-e de religiositate și evlavie, rachiul este apa cea mai potrivită, de-a o stinge de tot și pe această scânteie”.

Astfel se face, că bețivul nu mai caută casa lui Dumnezeu. Dumnezeu unui astfel de om devine diavolul, despre care un renumit scriitor se exprimă: „că de câte ori vrea să zidească o biserică, totdeauna se alege din ea nu o biserică, ci o cărciumă, în care târaba cu sticlele este altarul, cărcimărița decăzută e preotul, ciocnitul și sunetul paharelor este toaca și sunetul clopotelor, cărțile de joc sunt acaftistul lui” etc. (Rosegger) În un asemenea loc își petrece bețivul timpul cel mai scump al vieții sale, închinându-se idolului și mamoului băuturilor ucigătoare.

celui cea a stat mai la îndemâna celui *răbiat* și înșelbătăcit de diavolul ascuns în sutul rachiului.

Și toate acestea se întâmplă fără nici o cauză, și din curat senin. De aceea și zice Scriptura testamentului vechiu: „Unde este durere, unde este ceartă, unde este vaet, unde sunt rane fără de cauză? Unde sunt ochi înroșiți de plânsoare? De bună seamă acolo, unde șed lângă paharul îmbătător“ (Proverbe 23, 29, 30).

Furia și mânia celui turbat de spirt nu cunoaște margini; nu cruță tată, nu cruță mamă, frați și copii, și e în stare să comită cele mai crude și ma grozave crime.

Zilnic cetim prin toate gazetele cum un bețiv și-a ucis ortacul, altul soția, altul copiii, lovindu-i cu securea sau cu altceva în cap ca o fiară selbatică.

Astfel selbătăcind spirtul pe om, nu-i mirare, dacă socoțile făcute de către stăpânirile, ce stau în fruntea țarilor, ne arată în cifre înspăimântătoare urmările primejdioase ale patimei beției.

Așa de pildă s'a constatat și adevărit, că la anul 1847 dintre 50 inși câți se aflau în o temniță grea pentru omor, 45 inși erau de aceea, cari au comis crima omorului în beție și Dumineca. De aceea cu drept cuvânt zice prorocul Isaia, despre ceice — în loc să meargă Dumineca la biserică — se duc la cârciumă: „Vai de aceea cari de dimineață se duc ca să se îndeletnicească cu băutul“ (5, 11).

Mulți din aceștia, — în loc ca, prin rugăciuni și închinări creștinești să dobândească liniștea sufletească de care omul are lipsă, — ajung la fapte, cari îi împing în fundul temnițelor și pușcăriilor umede. Și e de tot mare numărul acestora.

Așa în un an sau întâmplat în o singură țară din beție 122 cazuri de omor și ucidere, 10,000 cazuri de vătămări trupești mai ușoare, 27,000 cazuri vătămări trupești grele; iar alte 50,000 cazuri de alte vătămări, amenințări și atacuri la cinstea casei și a familiei; ba altă dată pe un singur an cad 150,000 sub pedeapsa legilor, numai pentru delictel făcute în beție¹⁾

Pe alții îi pedepsește Dumnezeu pentru necumpătul lor în băuturi cu aceea, că nu numai le întunecă min-

tea, ci îi trimete de a dreptul în casa de nebuni. Așa de pildă dintre 4,800 nebuni, cari în 1875 se aflau în mai multe balamuce din o țărișoară mică 60%, erau de aceea, cari au înebunit din băutură; iar numai în Prusia erau la anul 1880 aproape 18,000 de nebuni, cari au căzut jertfă rachiului. În o altă țară după datele statistice într'un an se tulbură mintea la 30,000 de inși, ajungând în balamuc sau căzând într'un deliriu nevindocabil.

Dar nu numai atât, iubiți ascultători!

Beția slăbește întru atât trupul omenesc cu toate părțile lui, încât într'un trup astfel hodorogit ușor se nasc și se încuibă fel de fel de boale ca epilepsia, offică și altele, cari cu siguranță îl doboară în groapă, unori pe încetul, adesea și deodată.

Un doctor din Paris (Lancereaux) a găsit, că din 2392 morți de offică în spitale 1229, deci mai mulți ca jumătate, s'au bolnăvit fiind slăbiți de băutură și anume 899 bărbați și 330 femei.

Mulți bețivi își sfârșesc viața ticăloasă nu pe lavița casei, grijii creștinește, cu lumina în mână și între bociturile rudeniilor, ci căzând morți și înghețați într'un șant ori lângă un gard, unde au fost petrecuți de lătratul cânilor și de croncănitul cioarelor, cari le așteaptă perirea, ca a unui dobitoc din cele mai rele.

Cât e de mare numărul celor îmbolnăviți din beție puteți vedea din următoarele:

După rapoartele oficioase au murit în Statele-Unite din America în 10 ani, dela 1845—1855, de boale provenite din beție 300,000 de persoane, lăsând după sine 1 milion de orfani; iar în Anglia în 1864 au pierit din beție 60,000 oameni.

De altă parte mulți ne mai putând suporta ticăloșia, în ghiarele căreia au ajuns, nu așteaptă moartea naturală, ci se sinucid, își curmă înșiși viața, pe care n'au știut-o folosi spre scopul, pentru care le-a dăruit-o Dumnezeu.

După asemenea date înspăimântătoare cu drept cuvânt se poate deci afirma că moartea nu are vânător mai bun și mai isteț, decât beția, care cu cârdurile mână oamenii în cursele și brațele-i ucigătoare, precum adeverește și Isus Sirach, când zice: „Beția i-a dus pe mulți la groapă“; iar un proverb străin asemenea cuprinde mare adevăr, când zice: „*In pahar mai mulți se înecă decât în mare*“.

Dar beția are urmări grave nu nu-

mai pentru cel ce însuși bea, ci și pentru copiii și urmașii săi. În niște țări străine unii învățați au urmărit în curs de 190 ani, ce s'au ales din copiii și strănepoții unui bețiv cu numele Max Jukes?

Anume: 440 au pierit de boale moștenite, 400 nebuni, idioți, hăbăuci etc., 300 morți în frageda copilărie, 300 inși au murit în asilele de săraci, 50 femei stricate, 7 criminali, 60 hoți; deci cea mai slabă moștenire

Iară din un om cumpătat, Ionatan Edwards, născut în 1703 au fost dintre 1344 urmași:

295 baca'laurați	60 scriitori cinstiți
100 preoți	65 profesori
100 avocați	75 ofițeri
80 funcț cinstiți	30 judecători
60 doftori	3 senatori
	1 vice-președinte de Tribunal; deci oameni de folos și de cinste.

(Dr. Predescu - București).

De altă parte, câți nu sunt, pe cari „drăguța de glăjuță“, i-a scos afară din curtea, grădina, casa frumoasă și bogată și preste tot din moșia, agonisită cu sudoare și multă cruțare din partea părinților și strămoșilor și i-a aruncat într'o colibă sărăcăcioasă din capul satului, ori i-a lăsat chiar pe ulițe, de răsul și batjocura celorce odată i-au cunoscut în stare bună, iar acum îi văd ajunși din vina lor la mizerie și sapă de lemn.

În multe părți ale țării noastre și mai ales prin Maramureș se văd sate întregi, unde cârciumile **ovreeșt** au cotropit poporul cum nimicește omida toată verdeța unui arbore. Moșneni frunțași, voinici ca bradul, au fost prăpădiți, istoviți, scoși din casa părintească, din moșie, de cârciumarii streini, cari le-au ocupat gospodăria și i-au lăsat pe drumuri.

Beția deci pe bogat îl calicește, iară „lucrătorul bețiv“ — zice Isus Sirach (XIX 1) „nu se va îmbogăți“. Cu alte cuvinte tot aceea, ce zice și cântecul:

„Face-mi-aș casă și șură,

Dar glăjuța nu se 'ndură“...

Așa este; bețivul pățimaș, când n'are pe ce bea, se folosește — începând dela minciună — de toate mijloacele iertate și neiertate, numai să poată ajunge la otrava, de care nu se poate lipsi. Fură pe ce pune mâna, fie dela străini, fie dela ai săi; zălogește o unealtă după alta pe care poate pune mâna; își dă chiar și hainele ori uneltele de lucru; face datorii ușurate, până rămâne gol, ca napul.

Cu un cuvânt, iubiți ascultători, omul, despre carele zice înțeleptul

¹⁾ Vorbind în procente, s'a constatat în unele țări, că între criminalii închiși sunt din 100 inși 46%, cari — în stare de beție fiind — au omorât; și așa mai departe tot din 100 inși 68%, cari au furat; 24% cari au făcut jurământ fals; 47% cari au dat foc; 74%, cari au înstrăinat bani.

Solomon (2. 23) și Isus Sirach (17. 1) „că este zidit de Dumnezeu după chipul și asemănarea ființei sale“, devine neom, sau o ființă vrednică de plâns și de compătimit, ce merge cu pași repezi spre moartea prea de vreme.

În cele premerse cred, că v'am zugrăvit în colorii destul de vii uricioasa patimă a beției, pe care sfântul Ioan Gură-de-aur o numește „o suferință ridiculă, o boală batjocorită, un diavol îmbrățișat de bună voie; e mai rea decât nebunia“. Iar din urmărirea ei triste și primejdioase ați putut ajunge la convingerea, că toți — atât în familie, cât și în școală, în biserică, în societate și pe toate căile — datorință avem — în interesul sănătății și spre binele neamului și al țării în care locuim — să combatem din toate puterile acest rău mare, căutând a pune stavilă lățirii lui. Și cu durere trebuie să constatăm și noi, împreună cu prorocul Osia (4, 11)... că în multe părți în mod îngrozitor „vinul și băutura bețivă a primit inima poporului meu“, adecă s'au lățit și printre poporul nostru român.

Această patimă hâdă este cu atât mai primejdioasă, cu cât ea se furișează în trupul omului adeseori pe ascuns, pe încetul și pe neobservate.

De aceea mi-am luat voie să v'o descriu în adevăratele ei colorii, ca să cunoașteți cu toții urmările ei înfiorătoare și astfel — în copii și nepoți și în toți cu câți veniți în atingere, — de timpuriu să deșteptați groază față de ea, sfătuiindu-i a se feri să nu cadă în ghiarele-i urâte, din cari scăparea este anevoioasă, une-ori cu neputință.

Ca să nu cadă în această patimă să-i ferim deci pe ei și să ne ferim pe noi mai întâiu de prilejurile prea dese, cari ușor ne pot împinge în *cursele* ei, mai ales că la poporul nostru sunt multe asemenea prilegiuri.

Un obicei rău are poporul nostru, că cele mai multe din momentele, câte se petrec în viața lui, — fie momente de bucurie, fie de supărare, — le aduce în legătură cu oarecari ospete și băuturi spirituoase, constatătoare mai ales din rachiul și încă mult.

Când se naște cineva, — la botez — se face ospăț cu țuică berechet. Când se însoară un fecior, ori se mărită o fată, nu numai se face ospăț cuviincios și potrivit, ca să se poată bucura câteva ceasuri neamurile și prietenii de dragostea tinerei perechi, cari întemeiază o familie

nouă, — ci se încinge o pradă și un chef, care în unele ținuturi nu se mai curmă 6—10 zile. (Așa de ex. prin nordul Ardealului).

Abia s'a golit un butoiăș de rachiul la nunul mare și altul se începe la casa mirelui. De acolo pleacă la socrul mic; apoi iar la socrul mare, etc. Când pornesc pe așa numita „cale primară“, când pe cale secundară, închinând din plosca plină tot mereu și — apoi iar și iar și iară, până ce nu mai știu, pe ce cale să mai apuce.

Ba chiar și în cazuri de supărare de moarte, se întinde la casa motului o „comandare“ lungă cu băuturi fără de măsură, încât întâlnești și la asemenea prilegiuri mai multe băuturi, decât lacrimi de supărare.

Nici chiar un târg, cât de simplu, nu se face la noi fără țuică, fără aldămaș.

Între asemenea împrejurări ușor se poate întâmpla, ca omul care ia parte la prea multe prilegiuri de acestea, să se prea dedeie a se uita în fundul paharului, golind unul după altul.

Tocmai de aceea dela început trebuie să ne ferim de a cădea în ispită, căutând a delătura obiceiurile rele, împreunate cu prea multă băutură, carea — după ce te-a cuprins odată în ghiarele ei cele urâte — cu greu te mai lasă să scapi din ele; ba — în loc să scapi din patimă — mergi tot mai afund în ea, pâna când te duce — precum am văzut — la peire.

Nu este nici o lipsă, iubiți creștini, ca aproape toate lucrurile să le începem și să le sfârșim cu băuturi spirituoase, dintre cari cea mai periculoasă este rachiul, mai ales că în vechimea îndepărtată cra un timp, când mulți oameni nu cunoșteau altă băutură, decât apa; iar de altă parte sunt și azi oameni, cari în viață nu beau deloc spirituoase și totuș sunt zdraveni și sănătoși și ajung bătrânețele cele mai înaintate.

Acele ținuturi românești, cari cultivă pruni, din care se fierbe rachiul, pot să deie poamelor altă întrebuințare, făcând lictar, marmelade, compoturi, sau uscându-le la cuptoare, cum se face în alte țări și în câteva locuri și la noi. — Astfel nu vor avea pagube.

Mai înainte rachiul se folosea numai ca leac, ca medicină și se afla de vândut numai la farmacii. Războiul cel de 7 ani l-a scos din farmacii în cârciume; și numai pe vremea lui Napoleon I. cel mare (1800) a fost introdus deodată cu încortelarea soldaților și în casele particulare ale

oamenilor. De pe atunci au început a bea rachiul, și cei sănătoși și folosirea lui s'a lățit în cercuri tot mai largi, devenind în scurt timp o patimă urată.

Multe țări — observând primejdia cauzată de lățirea acestei băuturi, — au pus pe spirt dări mari ca astfel — scumpindu-i-se prețul — să se împiedece și îngreuneze lățirea lui. A împiedeca lățirea patimei beției este o mare datorință a satelor, căci s'a constatat — că acolo unde oamenii de tineri încep a bea rachiul, ori unde peste tot domnește între bărbați beția, — acolo numărul celor apti pentru cătanie scade; și astfel apărătorii patriei se împuținează. Ba mai mult: se știe din istorie, că poporul băstinaș, pe care l'au găsit Europeanii în America, s'a stins mai ales din cauza rachiului, sau a „apei de foc“, cum numiau sălbatecii rachiul. Un conducător mai bătrân al lor, observând stricăciunea rachiului, sfătuiua mereu pe cei tineri, să se ferească de „veninoasa apă de foc“, „pe care — zicca el — a trimis-o duhul cel necurat asupra lor, ca să-i stingă“.

De aceea în Statele-Unite din America prin legi aspre cu pedepse grele s'a oprit fabricarea băuturilor spirituoase. Oamenii beau băuturi nevinovate: limonade, siropuri și altele; și urmările bune se văd pretutindenea.

Ba chiar și la căderea împărăției celei mari a strămoșilor noștri Romani a contribuit mult faptul, că locuitorii ei au fost cuprinși de patima beției și de celelalte păcate, ce izvorăsc din ea. Acestea i-au slăbit, i-au zăpăcit, de nu s'au mai putut stăpâni; și astfel alții — trezi la minte — le-au luat înainte și țara lor, care cuprindea odată toată lumea pe atunci cunoscută, a ajuns la decadență și destrămare.

Deci, poporul — care-și iubește viața și dorește să asigure și pentru urmașii săi viitorul, — acela — între alte rele și patimi — trebuie să încunjure mai ales și beția, folosindu-se de toate mijloacele, ca cei trezi să nu cadă în lanțurile ei; iar cei căzuți să-și vadă rătăcirea și să caute a ieși și scăpa din ea. Această datorință ni se impune nouă — creștinilor — îndoit, când ne gândim la faptul, că chiar și păgânii, — cari nu cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu și deci nu se temeau nici de poruncile lui, — încă s'au îngreșat și îngrozit de pacostea beției și au făcut multe pentru a opri lățirea ei. Așa de pildă Grecii — cu mult înainte de venirea pe

pământ a Mântuitorului nostru Iisus Hristos — pe bețivi nici nu-i îngropau după cuviință și în rând cu ceilalți muritori, ci îi aruncau undeva într-o groapă plină de noroiu, ca pe niște dobitoace spurcate.

Deci să ne ferim de beție!

Iubiți credincioși!

Ca să te poți feri de un lucru și mai ales de un lucru rău, este bine și trebuie, ca mai întâiu să-l cunoști, ca să-l știi ocoli la timp; căci dacă nu-l cunoști, mai ușor poți cădea în cursele lui, în ghiarele lui periculoase⁶⁾.

De aceea v-am arătat și eu atât răul, cât și urmările lui, punându-vă la inimă a vă feri înșivă și a feri și pe alții de prea multe băuturi spirituoase și mai ales de rachiu, care e cel mai stricacios și periculos și care după zisa unui învățat „este frate de cruce cu toate păcatele, că-rora le desleagă toate lanțurile și le deschide toate ușile, ca să poată face neîmpedecat cât mai multe stricăciuni“. (Alban Stolz).

Când vă îndemn a vă feri de băuturi nu voi să zic, că în vieță să nu le luați în gură. Nu, căci sunt beuturi, — cum e vinul de poame, care se bea în țări mai înaintate și culte, ca a noastră, și chiar și vinul de rând — cari gustate cu cumpăt și la timp potrivit pot fi prinoase trupului și sănătății; iar adeseori o băutură în măsură mai mică este prescrisă și de doctori, ca leac. Chiar și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a băut vin la nunta din Cana Galilei și la cina-cea-de-taină, dară tocmai El ne-a arătat, că toate trebuie făcute cu măsură și cu cumpătul cuvenit. Anumite băuturi se pot pregăti, ca să nu cuprindă alcool. Așa a putut fi și vinul dela Cana Galilei, nefermentat, un fel de must sau miere de struguri.

Nu-i patimă mai grea ca beția. Cu timpul multe alte patimi mai înceată, așa de ex curvia, înaintând omul în vârstă, dar beția merge tot crescând.

Mai ales noi, românii, îndoită datorință avem a fi — precum în toate așa și la băuturi — cu cumpătul cuvenit, căci băuturile — pe lângă alte urmări rele — ne scot mulțime de parale din șerpar; și noi avem mai ales acum după războiu și după stricăciunile lui alte multe și mari trebuințe cari ne cer mereu jertfe în bani.

⁶⁾ „Nimic nu deșteaptă conștiința omului mai mult ca și știința“ zice Björnstjerne Björnson.

Abia există comună, unde românii noștri să nu se plângă și azi de sărăcie.

Dar cu toate aceste, câte parale nu consumă afurisita de băutură și dela noi; parale, cari așa de bine ar putea fi folosite pentru scopuri bisericești, școlare ori economice, nouă folositoare, iar nu otrăvitoare, ca și băutura, pentru care le risipim și care ne duce la ruină, la troaca porcilor, cum a dus pe fiul cel pierdut din evanghelie.

Cârciumile și fabricile de spirt sunt aproape toate în mâini streine; deci nu putem avea nici barem slaba mângâiere, că cel puțin ave-rea bețivilor a trecut tot pe mâini românești.

Cu banii noștri toate veniturile țărilor vecine le îmbogățim îngrămădind milioane în pungă lor. Să ne hotărâm deci cu țarie a nu mai trece peste pragul cârciumelor, a ne feri de băuturi bețive; iară cu câștigurile frumoase, ce le avem pe urma muncii mâinilor noastre, astăzi bine plătite, din pământul primit la improprietărire, din roadele și produsele lui, din vite și din toate ostenețele noastre, să ne facem case noi, înalte, încăpătoare, luminoase, clădiri economice, grajduri pentru vite, cu un cuvânt punând în cel mai bun rând întreagă gospodăria. Apoi să dăm creștere aleasă copiilor, ca să fie de folos lor, familiei, satului lor și patriei. Să ne facem în toate satele clădiri școlare, să reparăm și reînvoim bisericile ori să facem altele noi și potrivite timpului, să clădim case comunale, spitale pentru bolnavi, case naționale pentru cetit cărți și gazete de folos și pentru petreceri și distracții cuminți cum au popoarele culte. Să plătim toate impozitele și dările, ca să poată țara face față nevoilor, să acopere datoriile, să susție uriașul aparat al statului și să întemeieze și să sporească toate acele așezăminte obștești, care mijlocesc propășirea poporului, a cetățenilor și îi asigură un trai în mulțumire și îndestulare.

Cu toată stăruința vă sfătuiesc deci părintește:

1. Să cereți hotărât tuturor directorilor, cari conduc comunele, plășile, județele și țara, ca să închidă în Dumineci și sărbători cârciumile, cum dispune legea, pe care toți suntem datori a o observa.

2. Să cereți tuturor și toți să nu se mai puie tărgurile pe zile de Duminecă și sărbători, cari sunt zilele Domnului.

3. Să cereți închiderea cârciumilor de prisos și cari s'au deschis împotriva legilor.

4. Și fiindcă beția și spirtul nu se pot stărpi din țară fără ajutorul guvernului, să vă întruniți în adunări și cu toată demnitatea și țaria, scoasă din dragostea de neam și de țară, al căror viitor voim să-l asigurăm, să cerem înaltului nostru guvern să aducă legi stricte cu pedepse aspre pentru împedecarea producțiunii spiritului, pentru monopolizarea lui, pentru oprirea vinderii lui, punându-se taxe mari, oprind aducerea în țară de zaharină și esență de vin, din cari se fabrică tot felul de băuturi veninoase.

Înaltul nostru guvern a promis a întinde poporului mână de ajutor în lupta contra alcoolismului. El va face o lege cu atât mai aspră și mai bună, cu cât din toată țara i se vor cere cu hotărâre și cu stăruință legi, cari să scape țara și poporul român de marea primejdie a beției, care a adus la ruină multe popoare și țări.

*

Fără a mă extinde de astădată și asupra altor patimi încuibate în sânul nostru, dațimi voie să închei această scrisoare pastorală — nu cu cuvinte de ale mele — ci cu cuvintele sf. apostol Petru, carele ne îndeamnă și pe noi a ne lepăda de toate relele, scăderile și patimile, ce ne bântue, zicându-ne: (IV—3) „Destul ne este nouă, că în timpul cel trecut am împlinit voia păgânilor, umblând în desfrânări, în poște, în mâncare multă, în beții și întru cele de Dumnezeu urâte slujbe idolești“.

Cu cuvintele Domnului, care prin trâmbița apostolilor și învățăceilor săi mereu ne strigă: „Treziți-vă, bețivilor, și plângeți“; adevă că pocăiți-vă, îndreptați-vă.

Cu cuvintele sfântului părinte Ioan Gură-de-aur, care în o predică a sa, — vorbind despre beție — a zis ascultătorilor săi: „Să ne înarmăm asupra beției și să răsturnăm la pământ acest fel de trai rușinos și fără de rânduială“.

Să dăm deci cu toții ascultare acestor dumnezeiești sfaturi și porunci — și pe viitor să căutăm a ne îndrepta.

Să ne propunem, a ne scăpa de asemenea patimi — întru cât am fi cuprinși de ele —; sau — precum am zis și la început — să plivim din hotarul (câmpul) neamului toate buruienile netrebnice, ca astfel pentru totdeauna „iarba rea din holde“

piară", și să se poată desvolta cu atât mai bine sămânța grâului celui curat, adecă însușirile noastre cele bune, cari ne ridică și ne înalță la fericirea cea vremelnică și cea veșnică.

Dee Dumnezeu, ca așa să fie!

Un an

La 1 Noemvrie 1924 a apărut întâiul număr al revistei „Acțiunea Românească”. Lipsiți de un capital inițial și hotărâți potrivnici unor subvențiuni sugestive într'un timp, când presa românească și în special cea de provincie bătea în retragere și sucomba sub povara grijilor materiale, am trecut cutezători peste avertismentele multor prieteni, cari aveau teama, că o încercare neizbutită ar putea să aibă o repercusiune stânjenitoare asupra mișcării național-creștine. Incredzători în puterea divină a adevărului și în virtuțile latente și neviciate ale neamului românesc și apelând la sprijinul publicului cititor am crezut, că ne va fi dat să putem înfrunta toate obstacolele de ordin material, ce răsăr în calea oricărei inițiative gazetărești, care e în slujba unui ideal și nu vrea să fie o tarabă de afaceri. Ori-cât am cumpănit însă toate greutățile viitorului, ceva a rămas înafară de preocupările noastre prevăzătoare: nu ne-am putut imagina, că în al șaptelea an al unirii tuturor românilor autoritatea Statului român, prin organele sale oficiale se va pune de-a curmezișul străduințelor noastre și va încerca sugrumarea unei reviste ce propovăduiește naționalismul intransigent și creștinismul integral. Ne-a fost dat însă și acest pahar al suferințelor morale, spre mai marea bucurie și ironică satisfacție a dușmanilor noștri interni și externi.

Ne mândrim însă, că în acest întâi an de existență nu numai că am învins toate greutățile materiale, mulțumită promptitudinii inimoșilor noștri abonați, ci am urcat triumfători și calvarul suprimărilor succesive, păstrând continuitatea apariției dela „Acțiunea Românească” prin „Calendarul Românesc” și „România Intregită” la „Infrățirea Românească”.

Care e taina acestei izbânzi, care este talismanul ce ne-a salvat corabia bătută de valurile furioase? Două fraze ce au fost programul revistei, drapelul sfânt fluturat în frunte în toate luptele de un an. Citez aceste fraze: „Coloanele acestei reviste vor tâlmăci cititorilor naționa-

Trimițându-vă tuturor părinteștile noastre binecuvântări, sunt al vostru binevoitor arhipăstor.

Miron

Mitropolit Primat al României.

lismul intransigent” și „Vom stărui neîncetat pentru desăvârșirea acelei colaborări strănse între toate organizațiile naționaliste, care să ducă la o singură organizație mare și puternică”.

Fără a păcătui contra modestiei constatăm, că ne-am ținut de cuvânt: am tâlmăcit cititorilor naționalismul intransigent; fiecare număr al revistei a fost o mărturisire a credinței noastre naționale și creștine. Nu ne-au intimidat amenințările, nu ne-au supărat intrigile, nu ne-au descurajat batjocurile: am rămas neclintiți la postul nostru de datorie. Nu am cunoscut însă nici considerațiuni și nu am făcut nici diplomație de dragul nimărui: am avut curajul opiniei și față de prieteni și față de dușmani. De aceea oricât de românească ar fi ocazional atitudinea „Universului”, „Cuvântului”, „Viitorului” sau altor coteridiane, oricât de curagios și transparent s'ar război „Țara Noastră” cu iudaismul năvălitor deghizându-l în numiri generice de „luștruiitori de ghete”, „vânzători de șireturi sau haine vechi”, „honigmani și blumenbergi”, elementul românesc mistificat, sărăcit deposedat în propria țară adevărul întreg, mărturisit pe față și fără șovăială l'a căutat și l'a găsit în revista noastră. Acest titlu de glorie este cea mai prețioasă satisfacție pentru sbuciumările noastre și este taina existenței de un an în ciuda tuturor greutăților și șcanelor.

De unde cu un an în urmă credința naționalistă constituie o lăse-democrație și majoritatea covârșitoare a cetățenilor, terorizați de protagoniștii umanitarismului mondial și mistificați de politicianismul întovărășit cu germeii de disoluțiune națională și morală, numai între patru ochi avea cutezanța să se mărturisească de aderent consecvent al ideii naționale sau să pronunțe cuvântul de jidan pentru a preciza cea mai mare primejdie națională, astăzi oriunde apare dl A. C. Cuza, personificarea naționalismului creștin, masele de intelectuali și țărani descătușați de orice prejudecăți interesate îl înconjoară cu entuziasm delirant. Contribuția noastră modestă la aceasta convertire a opiniei publice românești nu va putea fi tăgăduită de cei de bună credință.

Un punct din programul revistei noastre a fost atins: toate organizațiile naționaliste s'au unit și astăzi sunt un trup și un suflet. Lucrând în mod cinstit și stăruitor pentru atingerea acestei ținte, cu mândrie am înscris pe frontispiciul revistei „organ al Ligei Apărării Naționale Creștine”.

Marele instrument politic creat odată și națiunea românească conștie fiind de îndatoririle ce-i incumbă pe teren național și moral, urmează ca principiile călăuzitoare și soluțiunile preconizate de L. A. N. C. să fie realizate că țarie și hotărâre spre salvarea și consolidarea stăpânirii românești pe plaiurile dintre Nistru și Tisa.

„Infrățirea Românească” în pragul anului al doilea se avântă în lupta pentru realizarea fără zăbavă pe pământul românesc a naționalismului creștin intransigent.

Cu Dumnezeu înainte!

Valeriu Pop

Nivelare cu orice preț

De când a căzut pe eșafod un cap de rege în furia oarbă și criminală a marelui revoluții franceze și până în zilele noastre, marcate politicește prin „cascada tronurilor” asistăm la o suspectă tendință de nivelare în domeniul vieții europene.

Pornirea nivelatoare își concentrează sforțările nu spre a ridica masele populare către culmile ce s'au înălțat treptat acolo unde au strălucit, ci spre a scobori valorile la planul de jos al masei și deci de a

răpi societății tot ceea ce a putut produce mai select.

Fără a putea urmări, aici într'un articol de revistă, consecințele acelei tendințe în cursul veacului trecut, efectele ei se desvăluie imediat, sub aspectul politic și economic, pentru cine cunoaște cât de puțin istoria.

În adevăr, în ultimii 126 de ani (1792—1918) s'a înregistrat o nivelare politică, prin metode revoluționare, în așa fel, încât regimul monarhic general, sub oblăduirea căruia civilizația europeană a atins maxi-

num de strălucire și distincție a mai rămas astăzi în puține țări din Europa. Capetele încoronate au dispărut în mare parte de pe arena politică, clasele conducătoare din jurul tronurilor sunt îndepărtate prin forța situațiilor nou create, prin așa zisii „oamenii noi“ fără ca însă progresul general să înregistreze un pas efectiv mai departe.

Nicăeri republica nu a adus mai multă fericire generală decât regimul monarhic violent înlăturat.

În locul tradiției sănătoase, sub care se adăpostește mai ușor ordinea, ce garantează prosperitatea tuturor, s'a adus inovația unei democrații fals interpretată rupându-se astfel zăgăzurile ordinii cu consecința fatală a nesiguranței generale.

Sub aspectul social și economic tendința de nivelare a căutat să se impună prin făgăduința de fericire obștească ce se desprinde din teoriile socialiste și comuniste.

Proprietatea individuală, singura garanție de propășire a civilizației, a fost atacată nu spre a-i da o mai dreaptă repartitie — cum s'a făcut prin expropriere și improprietare în România-Mare, fapt ce constituie fundamentul consolidării poporului nostru — ci a fost violent atacată spre a distruge capitalismul fără a putea pune ceva mai bun în loc. Dovadă, că nu se poate înlocui cu o formulă juridică mai potrivită, decât aceia stabilită printr'o îndelungată experiență cuminte, este faptul, că Rusia bolșevică după ce a distrus capitalismul, după preceptele lui Karl Marx, se simte silită să-l reintroducă spre a intra în rândul Statelor capabile de progres.

Dacă ne punem întrebarea cine sunt promotorii mișcării de nivelare, cu distrugerea monarhiilor și fărâmițarea averilor fără profitul comunității, numai astfel vom descoperi pe adevărații autori, stabilind cine a profitat din actele de nivelare cu orice preț, cari au sdruncinat viața Europei dela 1792 până astăzi.

În materie de probe domnește regula de bun simț și de adevăr incontestabil: *is fecit qui prodest*, acela este făptuitorul, care a profitat în primul rând din săvârșirea faptului. Călăuzindu-ne de această regulă, să facem un mic bilanț istoric spre a vedea dacă pretinsa acțiune de nivelare a profitat masei populare sau altora decât acelor, cari s'au agitat zgomotos și sângeeros pe scena istoriei.

Să luăm câteva fapte.

Nimeni nu poate contesta unda

de progres general, ca ideologie politică, revărsată în lume de marea revoluție franceză. Dar orișicine trebuie să mai știe, că această revoluție a adus încetățenirea jidanilor, pe cari Franța îi isgonise definitiv de pe teritoriul ei la 1394 și că prin această încetățenire evreii au ajuns în curs de un secol să acapareze bunuri în valoare de 80 miliarde franci-aur, adică o treime din bogăția totală a Franței. ¹⁾ Iată cui a profitat revoluția dela 1789 în primul rând! Cititorul poate îmi va pune întrebarea: Jidanii au făcut-o? Răspund: marea revoluție franceză a fost elaborată în lojele francmasonice, inspirate și conduse din umbră de jidani. Chiar asasinarea lui Ludovic al XVI a fost pusă la cale, cu câțiva ani înainte la o reuniune masonică ținută la Frankfurt-am-Main. ²⁾

Un alt fapt istoric. Regimul napoleonian, care a adus ordine în Franța slăbită și sărăcită de revoluție, se prăbușește. Cine a profitat din schimbarea politică? Jidanul Rotschild, care, speculând rezultatul bătăliei dela Waterloo, a pus temelia puterii iudaice în Europa. După înfrângerea genialului împărat, care a numit pe jidani „omida și lăcustele Franței“ puterea lui Israel se ridică la așa înălțime încât înainte de 1848 Toussenet scrie o carte intitulată: „Les Juifs voi de l'époque“. Din chiar acest titlu se desprinde rezultatul: Jidanii culeg foloasele răsturnării lui Napoleon, în timpul zis la „Restauration et la Monarchie de Juillet“.

Alt fapt istoric. Din vâltoarea revoluției franceze dela 1848 se ridică două tipuri de jidani pe primul plan: Gaudchaux, ca ministru de finanțe, omul lui Rotschild; și Crémieux, ca ministru de justiție. ³⁾

Ambii nu au făcut decât să servească interesele rasei lor profitând de putere sau invocând mai târziu faptul de a fi fost ministru. Gaudchaux cât a stat la minister a nesocotit nevoile financiare urgente ale Franței spre a favoriza pe Rotschild ⁴⁾; Crémieux, exploatând prestigiul de a fi stat la 1848 în fruntea țării alături de Lamartine, a întemeiat la 1860 „Alianța Universală izraelită“.

Alt fapt istoric. După înfrângerea dela Sedan se proclamă comuna la Paris în ziua de 4 Septembrie 1870. Cine vine la putere? Următorii jidani: Gambetta, ⁵⁾ Jules Simon, Magnin, Picard și Crémieux; acesta din urmă se folosește de guvern spre a împământenii, contra senti-

mentului general francez, pe toți consângeneii lui din Algeria. Așa dar, din altă schimbare de regim, din altă nivelare prin introducerea republicii, jidanii din nou profită. Mai rămâne vre-o îndoială, cine au fost promotorii revoluției? *Is facit qui prodest!* Pentru cine se mai îndoeste, amintim și faptul, că cel mai înflăcărat orator al cluburilor revoluționare din Paris la 1870 era jidanul Armand Lévy; și că haimanale din neamul acestuia au construit baricadele de pe străzile din capitala Franței.

După aproape o jumătate de secol de pace, în care jidanii cuceresc toate pozițiile dominante în lumea economică, izbucnește războiul, al cărui sfârșit aduce „cascada tronurilor“.

Cine profită din catastrofa regimului monarhic?

În Rusia se ridică bolșevismul de factură jidovească și ca *doctrină*, având drept izvor de inspirație cărțile evreului Carl Marx; și ca *finanțare* având ca prime subsidii până la instalare fondurile primite dela banca jidanului Max Warburg din Hamburg; ⁶⁾ și ca *direcție* având tot personalul superior de conducere format numai din jidani. Aici nivelarea au înfăptuit-o jidanii prin asasinat

¹⁾ Cităm textual pe Emile Cazanove: *La révolution antijuive de demain 1904* pag. 94: „En résumé, quelques centaines de familles juives, arrivées chez le Ja moins d'un siècle et sans un sou, possèdent aujourd'hui 80 milliards, le tiers de la fortune totale de la France“.

²⁾ cf. cartea episcopului de Nancy, Mgr. Turinaz, intitulată *Le grand péril de notre temps ou la Franc-Maçonnerie*. Ed. II. 1885 pag. 81.

³⁾ Vezi amănunte în E. Cazanove, op. cit. pag. 33.

⁴⁾ cf. R. Lambelin, *L'Imperialisme d'Israël 1924* pag. 213

⁵⁾ Asupra originii lui Gambetta ținem să restabilim adevărul, cu atât mai mult cu cât editura zisă „Cultura națională“, finanțată de banca jidanului Blank, a tipărit un studiu asupra lui Gambetta, unde acesta este glorificat ca tipul cel mai curat al cetățeanului francez. Reproducem mai jos următoarea informație istorică, dată de Edouard Drumont, în celebra-i operă „La France Juive“. Vol. I. pag. 534, asupra genealogiei lui Gambetta:

„În urma frământării de popoare produsă de Revoluția franceză, anumiți jidani se puseră să străbată Europa căutând a se stabili colo sau dincolo. Un jidan din Württemberg, A Gamberlé, s'a fixat la Genua în timpul blocului continental, a făcut comerț de cafea și contrabandă, s'a însurat cu o jidoavcă din localitate, dintre ai cărei părinți unul a fost spânzurat, și și-a italianizat numele, zicându-și Gambetta. Urmasul său a venit în Franța, s'a stabilit la Cahas și s'a dat pe marelle om, care nu a avut niciodată absolut nimic francez, nici chiar stil“.

⁶⁾ cf. A Chéradame, *La mystification des peuples alliés. 1922* pag. 267.

în materie politică și prin furt în materie economică.

Rezultatul general al regimului nivelator de peste Nistru e sărăcia obștească, mizerie totală și moarte pe toate cărările,

În Germania se prăbușesc atâtea tronuri la sfârșitul anului 1918. Cum se face nivelarea? Ridicându-se la o mai bună stare massa poporului, care a dus greul războiului? Nu. Pretutindeni revoluția ridică la suprafață oamenii, cari lucraseră din umbră la izbucnirea revoluției.

În Prusia apare mișcarea *spartakistă*, condusă de jidani; în Bavaria se introduce bolșevismul în frunte cu jidanul ce și-a luat numele de împrumut Kurt Eisner; în celelalte state federale acelaș nou aspect politic. Ca semne caracteristice, așe puterii jidovești ce s'a ridicat imediat pe ruinele nivelate ale fostului Imperiu, dăm două fapte, cari își au adâncă lor semnificație: în țara cu atâția savanți nu s'a găsit, în epoca de zăpăceală revoluționară, nici un jurist, german de sânge, care să elaboreze pentru noul „Reich“ o nouă constituție; a trebuit să vină jidanul Hugo Preuss, profesor la Universitatea din Berlin, să le prescrie nemților după cari norme constituționale au să-și ducă înainte viața de stat după dezastrul suferit în marele război.

Al doilea fapt. În Germania, care până către sfârșitul războiului mondial așea pretenț a să nu se miște nimic în lume fără știrea ei, în aceeaș țară unde se pusese atâta preț pe serviciul diplomatic autohton, nu s'a găsit nici un diplomat care să-i așere interesele la diferitele conferințe, după încheierea păcii dela Versailles, decât jidanul Rathenau!

Așa dar, după consemnarea dezastrului politic în lăuntru face ordine jidanul Preuss, prin constituția dela Weimar din 1919; înafară încearcă a face ordine externă jidanul Rathenau în numele Germaniei!

În celelalte țări: în Austria și Ungaria, reduce la justele lor proporții, tot indivizi din neamul lui Iuda se înalță dintre ruine. Reproducem mai jos o parte din lista comisarilor poporului (!) cari în jurul lui Bela Kuhn au promis fericirea comunistă la Budapesta la sfârșitul lunei Martie 1919: ¹⁾ Tibor Szamuely, Garbai (Grünbaum), Bostanzi (Bienenstock), Ronai (Rosenstengel), Varga (Weichselbaum), Vince (Weinstein), Moritz Erdélyi (Eisenstein), Bela Vago (Salzberger), Bela Viro (Bienenstock No. 2) etc.

Iată cine a profitat din „cascada tronurilor“!

Dar poate, că acest profit a venit la întâmplare în dezorientarea generală, când „goimii“ nu mai erau capabili să ia frânele guvernării în propria lor țară? Ori schimbarea violentă a fost din vreme pregătită și înlocuirea factorilor politici din vechiul regim a fost sistematic plănuită până în cele mai mici detalii? Să ascultăm un fragment din discursul rabinului I. L. Magnes, ținut la New-York în 1919 în fața unui auditoriu de muncitori:

„Când jidanul își dă gândurile lui, devotamentul lui cauzei lucrătorilor, a desmoșteniților soartei, atunci spiritul **exclusivist**, care este în el îl împinge până la fundul lucrurilor. În Germania, el devine un Marx, un Lassalle, un Haas, un Edward Bernstein; în Austria, un Victor sau un Friederich Adler; în Rusia un Trotzki.

„Examinați un moment situația actuală a Rusiei și a Germaniei. **Revoluția a liberat forțele creatoare**; ²⁾ vedeți ce numeroase echipe de jidani s'au pus imediat în mișcare. **Socialiști revoluționari, menșevici, bolșevici, socialiști majoritari și minoritari — jidanii sunt pretutindeni șefii lor recunoșcuți, conducătorii fiștii ai acestor partide revoluționare.**“ ³⁾

Când se poate tulbura pacea unei națiuni, jidanul fermentează revoluția spre a veni la putere; când nu se poate tulbura pacea, acelaș jidan, tiran și sângeros în timp de revoluție, devine umanitarist având pe buze doctrina iubirii față de „goimi“. În dragostea lui nemărginită, ce afișează, dispar țări și națiuni, dispar orice sentiment de patriotism spre a ne confunda cu toții într'o lume cosmopolită. Și pentru a se ajunge mai ușor la acest soi de nivelare ce dărâmă frontierele despărțitoare dintre națiuni este logic (după mentalitatea semită) să se stingă treptat și limbile naționale! Te rog dle cititor să nu uși că „esperanto“, limba artificială ce avea misiunea să înlocuiască pe nesimțite graiul fiecărui popor, că „esperanto“ a fost născocită de jidanul Zamenhof. Nivelarea trebuie să treacă deci sistematic ca un gigantic tăvăluc nu numai peste instituțiile politice ale popoarelor, nu numai peste vechile obiceiuri și tradiții naționale, nu numai peste așezământul străvechiu al familiei distrugând autoritatea părintelui față de copil, nivelarea trebuie să treacă și peste graiul fiecărei națiuni spre a răpi mai ușor individualitatea creatoare aceluia factor

esențial și exclusiv al civilizației umane, care se numește *națiunea*.

Coborârea prin violență sau prin propagandă hipocrită a tuturor bunurilor și valorilor civilizației pe acelaș plan înseamnă triumful dezordinei revoluționare, din al cărei haos numai jidanul ajunge stăpânul politic al poporului târât de el în dezastru.

Dar nivelarea economică, trâmbițată de jidani și jidoviții interesați ca izvor al fericirii universale, ce rezultat a avut?

În fapt este cert și incontestabil: că toate teoriile socialiste și comuniste, cari au înfierbântat capetele multimii dela jidanii Marx, Lassalle și Engels până în zilele noastre, toate aceste teorii cu toate actele săvârșite spre a le aplica nu au distrus capitalismul, ci au efectuat o simplă deplasare și anume: *capitalul creștin prin machinații jidovești de speculă savantă a trecut în mâna capitaliștilor jidani*. Această deplasare se înfăptuise atunci când la 1910 evreul Rathenau recunoștea, că destinele popoarelor stă în mâna a 300 de capitaliști toți de origină semită.

Așa dar în loc de nivelare a averilor, asistăm la îngrămădirea aurului în câteva sute de mâini! Comunizarea bunurilor spre a pogori fericirea pe pământ este o minciună ticlucită în scopul de a distruge actuala bună stare cu diferențierile ei materiale și a o înlocui cu sărăcirea generală ridicându-se deasupra ruinei câțiva potențați jidani.

O dovadă de sinceritatea tendinței nivelatoare ne dă următorul fapt: pe când popoarele, cari au dus sarcina enormă a marelui război se sbat de 7 ani în cea mai cumplită criză financiară, în băncile jidovești din New-York s'au adunat și stă gata de a fi speculate în chip tiranic nu mai puțin de 6000 (*șase mii tone aur* ⁴⁾) strânse bineînțeleș în cursul războiului și după încheierea păcii din sângele și suferințele popoarelor beligerante. Iată ce înțelege jidanul prin nivelare spre a se ajunge la idealul suprem al umanitarismului!

Concluzia: nivelare la creștini, înseamnă pentru fiii lui Israel acaparare de putere și bogății.

I. C. Cătuneanu

¹⁾ cf Mgr. Jouin, *Le péril judéo-maçonnique* Ed. V. 1920 pag 165.

²⁾ așa încât Rusia moare de foame!

³⁾ cf Roger Lambertin, *L'Impérialisme d'Israel* 1924 pag 187.

⁴⁾ Vezi procesul lui Theodor Fritsch, autorul cărții: *Handbuch der Judenfrage*, cu firma jidovească Warburg, publicat în revista „Hammer“ No. 531 din 1 August 1924.

Statuia Avram Iancu călare turnată în bronz

Comitetul executiv pentru ridicarea unei statui Avram Iancu călare turnată în bronz la Cluj, în ședința din 15 Mai 1924 a închis concursul fără rezultat. Lucrările și machetele prezentate nu au putut fi acceptate de către comitet. Deci comitetul executiv a hotărât în ședința din 26 Mai 1925 să țină un nou concurs pentru ziua de 15 Ianuarie 1926. Condițiunile acestui nou concurs sunt următoarele:

Se va face proiectul unei statui Avram Iancu călare turnată în bronz. Aceasta statuie va reprezenta în mod caracteristic pe Avram Iancu în anii 1848/49 precum îl descrie tradiția.

Dimenziunile statuei să fie proporționale cu statuia privită din oricare parte.

Statuia să apară cu ceva mai mare decât mărimea naturală.

În ce privește soclul monumentului comitetul face următoarele condiții:

Eventuale figuri secundare și schițe va trebui să caracterizeze spiritul timpului și epoca deșteptării naționale din 1848/49.

Locul pe care va fi ridicată statuia este piața Cuza Vodă din fața Teatrului Național, înaintea catedralei greco-ortodoxe române, care să edifice acum.

Costul monumentului să fixeze la suma de două milioane Lei, în care sumă nu este socotită bronzul și piatra soclului, adică materialul, pe care comitetul îl pune gratuit la dispoziția exe utоруlui statuei.

La concurs se vor admite lucrări de ale sculptorilor din România.

Până aici publicația comitetului).

Spre a putea lua o țintă critică la acest concurs e necesară o retrospectivă asupra istoricului statuelor equestre și a evoluției artei plastice.

Arta plastică antică a avut un trecut strălucitor. Peste o mie de cabinete în muzeul Luteran din Roma sunt pline cu rămășițe plastice din epoca romană și elină. Și statuia equestra era cunoscută. Statuia lui Marc Aurel călare din acest timp se poate admira și astăzi la Roma. Dar aceasta statuie equestră reprezentativă a rămas unică în felul ei, negăsindu-se altele de acest fel. Multe secole de-arândul domnește tăcere. În epoca creștină bizantină fiind întruparea plastică a omului in-

terzisă, această formă de expresiune artistică lipsește cu desăvârșire. Plastica bizantină se mărginește la săpăturile de piatră necesare clădirilor bisericesti, coloane și capitele de marmoră la catedrala Sfânta Sofia din Constanținopol, altare, chenare și sarcotage la Ravena. De abia în evul mediu evoluția plastică a dat înainte. Epoca gotică favorizând plastica de lemn spre împodobirea interiorului bisericilor, a trecut după un scurt timp la plastica de piatră spre împodobirea exteriorului clădirilor bisericilor. Plastica gotică pornește dela reliefurile antic, statuia nu se poate desprinde de clădire, ci rămâne o parte integrală a arhitecturii. Aici, la interpretarea materialistă a gândirii plastice, sau mai bine zis, la neputința de a interpreta natura, e a se socoti și statuia equestră a generalului italian Colleoni ridicată de sculptorul Verocchio la Veneția. Aci vorbește materia. Figura și calul sunt turnate dintr'o bucată. Semnele caracteristice naturale lipsesc. Desemnul conturului exterior a statuei în dispozițiunea lui clară, ni se desprinde de fondul ce-l înconjoară. Deasemenea desenul conturului interior a statuei e plin de amănunte constructive, cari determină în mod abstract noțiunile, figura și calul, găsindu-se astfel o legătură optică între călăreț și cal. Aspectul statuie rămâne deci în efectul lui vizibil unilateral. Statuia lui Colleoni de Verocchio rămâne a fi o problemă statică.

Condițiunile concursului însă pretind ca dimensiunile statuei să fie proporționale cu statuia privită din orice parte. Deci, trebuie căutat alt exemplu din istoria plastică corespunzător condițiilor concursului.

Iată ce răspundea la această întrebare în anul 1898, D. Kimon în lucrarea sa intitulată „La guerre antijuive“ apărută la Paris, pag. 176 —183. „Cap. XXXVI. Antisemitismul este în Franța o forță care regenerează.

Antisemitismul a avut soarta tuturor lucrurilor mari și a tuturor doctrinelor înalte. A întâlnit în calea sa calomniile ridicule și paradoxe

De altă natură e statuia equestră a generalului Gattamelata,*) ridicată la Padua de sculptorul Donatello. Aici artistul se apropie de natură. Calul demonstrat în mișcare împreună cu figura, cari ambele poartă semnele caracteristice naturale fac parte din universul lumesc. Aici omul și calul e demonstrat în calitățile lui adevărate. Alcătuirea statuei libere a fost rezervată artei italiene în epoca renașterii, într'o formă de sine stătătoare, deosebită și particulară, cum până aicea nu s'a cunoscut în arta antică, care a rămas plastică în relief sau în firidă. Donatello de abia se ocupă serios cu plastica liberă înconjurată de lumina atmosferică, până ce istoria plastică italiană în evul mediu, cu toate că a produs lucrări importante, nu s'a putut elibera de tradițiile antice.

Două principii elementare determină lucrările plastice. Unul încă arhaic, favorizează materia folosită (lemnul, bronzul, piatra, lutul), altul, mai real, să silește a se apropia de natură, a reproduce în mod plastic formele naturale.

Nu încapă nici o îndoială, că executorul statuei Avram Iancu călare turnat în bronz va trebui să se folosească de formele plastice naturale spre a putea împlini condițiunile concursului. A vedea și a privi universul și obiectele înrânsul dintr'o depărtare oarecare, aceasta e arta și istoria ei. Frumos e ce-i al nostru. Firește, că inițiativa de a ridica lup-tătorului Avram Iancu o statuie equestră în Piața Cuza-Vodă din Cluj, care s'a jertfit nu numai pentru independența națională, dar și pentru existența rasei românești, merită toată lauda și atențiunea.

Victor P. Barcianu.

* Vezi gazeta „România“ No. 516, București 11 Iulie 1925.

*) Gattamelata înseamnă pe italiane „măța pătată“.

ARHIVA DOCUMENTARĂ

Ce este antisemitismul?

inepte. Mulți au voit să-l reducă la o caricatură ca ceva excentric, ca o patimă josnică, ca o depravare a simțului moral. Jidanii au înfățișat pe antisemiți uneori ca niște invidioși, alteori ca nebuni sau imbecili. De altfel israeliții sunt stăpâniți de ideea că ei singuri au dreptul să se judece pe ei înșiși și să scape aprecierii celorlalți oameni. Cum deci nu ar fi antisemitismul

în ochii lor o crimă sau o neleguire?

Orice ar zice ei, Antisemitismul nu mai are trebuință de a respinge aceste absurdități prea palpabile. El a luat în stăpânire opinia publică, dar rangul ce ocupă este departe de a fi acela ce-l va ocupa, când lumea va înțelege că este, prin esență, în cel mai înalt grad o forță regeneratoare, un avânt puternic și irezistibil al ideii naționale.

Antisemitismul este Franța care își reia personalitatea istorică, geniul ei arian și tradiția ei creștină.

Antisemitismul este detronarea auruului insolent și fals.

Este isgonirea și pedepsirea fără milă a corupției politice și judiciare.

Este guvernarea prin acei oameni de Stat pe care intriga și poliția jidovească i-au îndepărtat sistematic dela afacerile politice, și cari vin în locul guvernului ce a fost agreat de jidani.

Este renașterea inițiativei franceze, îndrăzneță și întreprinzătoare, în politica europeană și orientală.

Este spiritul francez curățit de spiritul jidovesc care ne-a urât și ne-a infectat, este sufletul francez liberat de acel contact necurat care scoboară totul în materialism și depravare.

Este unitatea națională mai tare, mai vie, mai activă decât a fost vre-o dată.

Antisemitismul strânge la oaltă pe oamenii din toate clasele și din toate profesiunile. Pentru Franța antisemitismul va fi cazanul, în care toate elementele, astăzi mai mult sau mai puțin desociate, se vor topi într'unul și același metal. În adevăr, el solidarizează toate clasele unele cu altele prin comunitatea primejdiei și frăția în luptă. A prezenta antisemitismul ca o sămânță de diviziune, menită să împartă Franța în două tabere, este cea mai absurdă eroare și o prostie ce nu se poate concepe.

Franța să se împartă pentru dnii jidani? Sunt ei oare semi-zei, ființe supranaturale? Sau poate că Franța ar avea cultul excrocilor și al trădătorilor? Ar avea ea pentru insolenta jidanilor bogății o admirație de degenerată. Marele ei suflet să fi devenit oare un suflet de slugă?

Și dacă luăm în considerație diferitele profesiuni, cu specialitatea studiilor lor și a dezvoltării lor intelectuale, cu experiența specifică ce desprind din viața publică și particulară, Antisemitismul apare ca un centru unde se întreție cele mai

înalte preocupări ale tuturor oamenilor de bine.

Preotul, depositarul ideii creștine, apără din greu această idee contra jidanului disolvant care o calcă în picioare cu hipocrizie răpindu-i directiva socială...

Omul de lege, magistrat sau avocat, care a trebuit să aprofundeze procesele jidovești, aceste procese întortochiate pline de șarlatanii, cari au trebuit să studieze acele dosare, în care fiecare hârtie, fiecare listă de acționari, fiecare proces verbal de adunări sociale, fiecare scrisoare fiecare bilet conține o fraudă, o cursă, un subterfugiu, acele dosare unde minciuna se întinde ca o vegetație stufoasă, acest om de lege cum s'ar dezinteresa el oare de chestiunea jidovească? El cunoaște capacitatea destructivă a jidanilor și tactica lor infernală; el știe de unde vin ruinele, desperarea, sinuciderile, existențele decăzute, familiile stinse, ființele vagabonde.

Magistratul integru — și sunt mulți în Franța — a simțit pipăind în jurul lui corupția; unele vorbe stranii i-au ajuns la ureche, poate vre-un coleg, înglodat în datorii sau cheltuiuri le-a ascultat...

Medicul alienist aduce de asemenea Antisemitismului o sumă prețioasă de observațiuni. Iudaismul, care este prin el însuși un fel de nevroză, propagă în jurul lui boale nevroză. Și nu este numai un factor al dezechilibrării mentale; dar cum domnește în Franța, nu permite acestei țări să scape de otrava alcoolului, de care jidanul nu suferă. Eminentii alieniști, ca doctorii Magnan, Garnier și alții, cari au făcut studii complete asupra pustiirilor alcoolismului, se întreabă cu uimire pentru care motiv puterile publice nu iau fără zăbavă măsurile necesare spre a opri răul ce crește mereu. Să fie liniștiți! După ce Franța va fi sfărâmat dominațiunea jidovească, în câteva săptămâni propunerile acestor savanți vor fi luate în studiu și legile contra alcoolului vor fi votate. Le-o prezic fără șovăială.

Când despre agricultor, pe care impozitele îl strivesc, ipotecile îl rod și specula cu prețul grânelor îl ruinează, asupra căruia apasă mai mult ca peste oricare altul povara datoriei publice, operă a vicleniei jidovești, acest agricultor dacă nu ar intra cu toată inima în mișcarea antisemită ar fi un paralizic sau un hăbăuc.

Tot astfel militarul, care se așteaptă dintr'o zi în alta la războiu,

știe că jidanul nu este numai cămătar, dar și spion și trădător. Fără îndoială nu toți jidanii sunt trădători, dar chiar dacă trădarea ar fi un fapt excepțional în viața iudaismului, trebuie să recunoaștem că jidanul are o aptitudine specială pentru a produce această excepție.

Omul politic care a meditat asupra decadenței interne și externe a Franței, economistul care a studiat acapărarea și mecanismul atât de complex al exploatării jidovești, sociologul care caută să remedieze acel rău social, acea tendință generală fie către dezordine, fie către moleșeala mai rea de cât dezordinea, care este caracteristica Franței contemporane, toți aceștia, om politic, economist, sociolog, au o sumă de idei să schimbe în chestiunea jidovească. Având privirile ațintite către edificiul mândru al puterii jidovești, ei știu cu toții că Franța nu-și va regăsi orientarea ei decât în ziua când acel edificiu se va prăbuși și atunci ea va redeveni ea însăși având o politică, o organizație economică și o viață morală proprie, fără a mai împrumuta nimic dela iudaismul tiran și coruptor.

Nota redacției. Ai înțeles domnule cetățean român indiferent, fricos sau interesat cum a răspuns un francez în cea mai civilizată țară din Europa și într'o vreme când antisemitismul nu se ridicase la gradul unei mișcări puternice cum este astăzi? Ai înțeles domnul meu, cum a văzut în liniștea cabinetului său de lucru autorul francez ce înseamnă pericolul jidovesc? Ai înțeles cum la înlăturarea acestui pericol este interesat orice cetățean, care posedă un pic de inteligență și un strop de conștiință națională? Nu vorbește un „huligan“ din Orient, ci un occidental civilizată despre antisemitism!

Deșteaptă-te domnul meu, adună-ți energia, trezește-o și pe a concetățenilor tăi, strângeți-vă rândurile, fiți solidari și perseverenți, și vă înșirați cu toții sub steagul Ligii Apărării Naționale Creștine dacă voiți să ne mai trăiască copiii ca oameni liberi pe acest pământ stropit cu atât sânge românesc!

Toate manuscrisele și întreaga corespondență, care privește partea redacțională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacția „Infrățirea Românească“, Cluj Strada Bob No. 7.

Aprecieri de o palpitantă actualitate

Rolul comunităților izraelite. — Robia noastră economică

În procesul celor 120 de cârciumari jidani, falsificatori de băuturi spirtuoase, debătut la Iași în Decembrie 1908, dl G. G. Mărzescu, actual ministru de Justiție, luând ca apărător partea dlui C. Șumuleanu, prigonit de ura talmudică, pentru că și-a făcut datoria în calitate de înalt funcționar incoruptibil, dl G. G. Mărzescu a spus fără înconjur următorul adevăr:

„E bine să cunoașteți, care a fost, de jumătate de veac, rolul comunităților izraelite în țara noastră și cari au fost efectele memoriilor publicate sub auspiciile acestor comunități în special a comunităților din Iași și Galați. Aceste comunități nu sunt decât sucursalele „Alianței universale izraelite” cu sediul în Paris; ele nu sunt decât organele de spionaj, decât organele de fărâșire și de transmisiune a tuturor calomniilor împotriva legilor, instituțiilor și autorităților noastre publice, în scopul de a afăța opinia publică europeană împotriva României”.

Această afirmațiune o dovedea talentatul avocat, reproducând și comentând acte de bârfire jidovească contra tuturor bărbaților de Stat ai României mici, pe care acte, cuprinzând în text de 5 pagini, nu le putem reproduce aici din lipsă de spațiu. Apoi cercetând starea de jalnică robie, în care ajunsese Moldova, acum 20 de ani, face următoarea expunere:

„De jumătate de veac trăim sub tirania acestor calomnii, fără să fi putut ridica glasul, într'un mod mai energic, din motive superioare de Stat, mai mult sau mai puțin apreciabile; de jumătate de veac curg deasupra capetelor noastre memoriile comunităților izraelite, afățând opinia publică europeană împotriva legilor și instituțiilor noastre, împotriva populației noastre, descrisă ca trândavă și ticăloasă, deșteptată — în realitate exploatată — de munca și șiretenia populației izraelite. E timpul să respingem energic aceste calomnii, — mai cu seamă noi aceștia din Nordul Moldovei, ajunși aproape robii lor. Gândiți-vă la târgul dv. cântat de poieți, ca cui-bul eroilor neatârării, cât sunteți de striviți; gândiți-vă la tot Nordul Moldovei, cu vechea ei capitală în frunte, cum stă sub dominațiunea lor numerică, sub regimul economic, comercial și industrial, impus nouă

de interesele lor. Gândiți-vă la câmpiile noastre, smulse din mâinile noastre, lăsate de nevoie în mâinile lor; gândiți-vă la brațele vânjoase, dar la figurile istovite, ale acelora, cari, pe arșițele tropicale ale lunilor de vară, vărsând lacrimi din fiecare por al corpului lor, nuncesc din greu cu spinarea încovoată, pentru a produce avuția, pe care evreii noștri o aruncă în instituțiuni de binefacere peste hotarele țării, în schimbul unui titlu de nobleță, fără ca măcar vreodată, acești preținși fii ai țării să se gândească să verse un ban din acest produs al muncii naționale, într'o operă de luminare a minții sau de alinare a suferințelor acestui popor”.

O simplă lămurire

Așa vorbea tânărul avocat la 1908!

Intrebăm acum, pe actualul ministru dacă s'a schimbat ceva în bine dela 1908 până la 1925.

Dacă sunt mai puțini jidani în țară, dacă suntem mai emancipați economic față de ei, dacă ne bărfesc mai puțin ca în ultima jumătate a secolului trecut.

Ca orice om cinstit, în conștiința sa va zice: nu. Așteptăm să dea sus și tare acest răspuns și ca om politic să ia măsurile de urgență apărare națională. Dar dacă în conștiința lui nu poate da decât răspunsul de mai sus, nu va îndrăzni în ruptul capului să ne spună tare ceace simțește. De ce? pentru că frica de jidani, impune Ministrului de Justiție actual să tacă asupra chestiunii, pe care avocatul Mărzescu, cu atâta îngrijorare și curaj a tratat-o în fața Tribunalului dela Iași.

Iată oamenii de caracter ai României-Mari! Asupra unei probleme care interesează viața neamului nostru, ei tac „cu diplomație” spre a-și menține situația politică. De va sufla un cuvânt pe arena vieții publice, imediat va sări, ca prin minune, din scaunul de ministru. Privește onorat public pe fruntașii noștri politici în lumina puterii jidovești!

*

Nota Redacției. Fragmentele mai sus citate sunt luate din publicația, intitulată *Procesul cârciumarilor din Iași*, întocmită ca „Acte și documente” de dl C. Șumuleanu, tipărită la tipografia „Neamul românesc” la Vălenii de Munte în anul 1910,

pe când dl Iorga vedea și denunța pericolul jidovesc. A se vedea pag. 86—92.

Revista

Rubrica economică

Un avânt de deșteptare la Românii din Petroșani

Onoare lor!

Publicăm, cu o deosebită plăcere, patriotica moțiune a Uniunii Comercianților, Industriașilor și Meseriașilor Români din Valea Jiului, citită și votată în ședința ținută la 27 Septembrie a. c., în sala Primăriei din Petroșeni, pentru ca factorii cu răspundere în viața noastră economică să poată cunoaște nizuințele acestor inimoși români, cari văd cu un ochiu limpede, adevărata situație economică a patriei noastre.

Iată dar

Moțiunea:

„Noi comercianții, industriașii și meseriașii români din Valea Jiului constituiți azi în 27 Sept. 1925, într'o Reuniune profesională, constatăm cu durere că deși țara este românească și consumatorii în majoritate absolută sunt tot români, noi comercianții, industriașii și meseriașii abia facem 10% din totalul semenilor noștri. În fața acestei situațiuni nenaturale și dăunătoare interesului suprem de Stat, cu ziua de azi și cu deplină conștiință și hotărâre și, în deplină solidaritate, începem lupta legală pentru a pune stăpânire românească pe comerț, pe industrie și pe meserii, pentru a fi în dreaptă proporție cu caracterul țării și cu numărul consumatorilor.

Spre acest scop rugăm cu toată sinceritatea inimei noastre pe toate autoritățile să binevoiască a ne aprecia eforturile noastre pe teren economic național român și să ne dea tot concursul dictat de legile țării și de conștiința lor românească — pe dnii: preoți, profesori, învățători pe domnii gazetari și în general pe toată inteligența românească să ne sprijinească cumpărând și procurându-și cele necesare numai dela români, iar în contactul zilnic cu poporul să-l sfătuiască și să vegheze ca și acesta — adevăratul popor — să facă la fel.

În lupta noastră economică națională vom fi cei mai credincioși și devotați soldați ai Dinastiei Române, ai legilor Țării și Bisericii noastre naționale românești. — Cu deviza

— „România a Românilor“ ne vom crește, îndruma și ajutama generațiile viitoare, care ne vor lua locul, iar noi ne vom ajutama reciproc cu credință și cu dragoste.

Așa să ne ajute Dumnezeu!“

Cum se întinde mișcarea noastră

Primitim la redacție următoarea scrisoare, din care cetitorii noștri vor afla că în ce mod este primită „Liga apărării naționale creștine“ și cu ce vie solitudine înțeleg bunii români să servească sfânta cauză națională:

„Aflând din presă și mai mult din revista Domniavoastră Infrățirea Românească cum că Fascia N. Română s'au unit cu L. A. N. C. saltez de bucurie fiind că au putut că acei buni români și-au ajuns scopul pentru unirea acestei 2 grupări. Și fiind că și eu am fost membru și sunt pe întreaga viață și voi îndemna și propaganda pentru aceste idei.

Vă rog a-mi comunica ca să pot vedea de lipsa pentru organizarea din nou acelui post Fascistu care cu totu va fi membru L. A. N. C. județul T. mică la care regionala este, ca să mă pot adresa pentru îndrumări, statutul, regulamentul și programul îl știu fiind că l'am văzut în revista No. 11. 1 Oct. 1925, deci mai rămâne numai ca să știu regiunea și apoi voi face totul că primul să fie acela care au fost și înainte în județul nostru. Tot odată Vă rog declarați-mă ca aboment al revistei Infrățirea Românească și-mi trimiteți ce știți că e de lipsă pentru organizare.

Pânade, 17 Oct. 1925

cu stimă
Irimie Troian
tâmplar.

N. R. Direcția revistei răspunde la întrebările puse:

1. fosta organizație fascistă, din comuna Pânade, identificată astăzi cu L. A. N. C., ține de regionala Cluj; așa dar pentru orice instrucțiuni, lămuriri etc. se va a presa la Cluj dlui Președinte Ion C. Cătuneanu (în Str. Bob No 7)
2. Statutele, regulamentele și orice alte lucruri se găsesc în „Infrățirea“, care este organul oficial al Ligii; așa încât toți membrii cari au datorita să se țină la curent cu mișcarea, mai ales acum, când L. A. N. C. va participa la alegeri, trebuie să se aboneze la revistă.

Puterea jidovimei în Italia. Fascismul împănat de semiți

Luăm din ziarul sionist „Judisches Echo“ (No. 29 din 1925) următoarele informațiuni, ce trebuie să dea de gândit:

„În Italia mișcarea antisemită nu are nici un succes, căci în afară de Mussolini, aproape toți conducătorii fasciști sunt jidani, fapt care dincolo de granițele Italiei este puțin cunoscut. Chiar dl Finzi, ministrul de interne al lui Mussolini și cel mai puternic sprijin al cabinetului este semit și ca atare cunoscut tuturor. Tot astfel este jidan și cel mai mare orator al fascismului dl Samuel Bellini. Alți conducători semiți ai fascismului sunt Angelo Olivetti și Orios Dna Margareta Sarffati, redactor-șef la jurnalul lui Mussolini, e jidoavcă și se spune că are o mare influență asupra lui Mussolini. Bărbatul ei este de asemenea un cunoscut conducător fascist. Mussolini însuși nu are nimic contra jidanilor. Și pentru că această atitudine a lui este cunoscută, ziarele antisemite nu au atins nici un rezultat. Nimeni nu le dă vr'o importanță. În Italia sunt într'adevăr jurnale antisemite, dar nu există o mișcare contra jidanilor.

În afară de aceasta situația socială a jidanilor în Italia este așa de tare, încât antisemiții nu pot întreprinde nimic serios. Ei au strâns și puternice legături în viața politică, economică și științifică a țării. În Camera deputaților sunt 35 jidani. În serviciul diplomatic și consular sunt 40 de jidani, din cari mai mulți consuli generali. Printre profesorii universitari ai Italiei sunt 840 jidani; mulți jidani ocupă posturi înalte în armată, marină, administrație și justiție. Deși cei mai capabili dintre jidani cari fac politică, sunt astăzi în mișcarea fascistă, trebuie totuși să se știe că cei trei conducători ai partidului socialist (adversar fascis-

mului) sunt de asemenea jidani și anume: *Musats, Treves și Modigliani*. Antisemiții au căutat să convingă prin acest fapt, că opoziția contra lui pornește dela jidani“.

Am reprodus această prețioasă informație pentru ca opinia publică românească să poată deduce prin comparație că noi nu am ajuns încă în situația Italiei; dar că vom cădea cu siguranță în atâta degradare, de a fi conduși de jidani, dacă toată suflarea românească nu reacționează cât mai este timp, ajutând cu votul ei ca *Liga apărării naționale creștine* să-și spună cuvântul în Parlamentul ce se va alege în primăvara anului 1926.

*

Cum pătrund jidanii în localurile unde stau păstrate firele conducerii. Dăm un exemplu în Franța:

Postul secretar general al consiliului de ministri preșezat de Herriot, jidanul Alexandru Israel, a fost numit Director de cabinet al președintelui Camerii, Herriot. Dl Herriot nu s'a putut despărți de consilierul semit, pe care îl consideră ca atare, când în realitate el este un observator și un controlor al activității ministrului goim, trimis acolo mai bine zis impus acolo de puterea ocultă a jidovimei, căreia Franța din nenorocire nu-i mai poate rezista.

Reproducem alte cazuri de penetrațiune jidovească, și anume: Jidanul René Meyer, din referent la consiliul de Stat a fost numit șef de cabinet al Ministerului lucrărilor publice; jidanul N. Wormser a fost numit consilier ministerial în același minister; jidanul Armand Ziwes a fost numit șef de cabinet al secretarului de Stat pentru teritoriile devastate; jidanul Strauss a fost numit atașat în același minister. (cf. „Weltkampf“ din Sept. 1925).

Jubileul „Țării Noastre“

„Țara Noastră“, revista săptămânală de sub conducerea marelui poet Octavian Goga, își serbătorește jubileul de 3 ani al apariției sub forma actuală.

Cu acest prilej, dl Goga declară, în articolul de fond al numărului jubiliar, următoarele:

„Triumful ne-a fost deplin și satisfacția completă. Că ne-am ridicat

împotriva valului de străini exploatați, preconizând o acțiune de apărare națională? Dar cine e astăzi omul cinstit care să nu observe că strigătul lansat de noi a avut răsunet și că generația mai nouă de intelectuali e mult mai susceptibilă la aceste probleme decât pensionarii îndăcși ai trecutului? Am îndrăznit să examinăm deaproape gazetăria

parazită, înlăturând sfiata consacrată a oamenilor politici, prizonieri ai presei, și lumea ne-a aplaudat, ori-câte injurii ni s'au aruncat în cale de către micli condotieri ai tiparului“.

Iar vorbind despre mișcarea studențească, dl Goga spune, tot aici:

„Fie-că am apărât astfel mișcarea patriotică a studenților determinată de curate impulsuri tinerești, fie-că am detestat zig-zagurile din conduita unor idoli căzuți ca dl N. Iorga, sau am disecat lozincele demagogilor, totdeauna am rămas cu mulțumirea de-a fi spus ce aveam pe suflet, fără reticențe meschine și fără șurubări interesate“.

Într'un alt loc al numărului jubiliar, dl *Alexandru Hodoș*, distinsul redactor responsabil al revistei, un dușman neîmblânzit al „anumitei presei“, vorbind despre „*Drumul Țării Noastre*“, ne justifică magistral lupta contra veninoaselor tiparnițe a lui Rosenthal și Honigmann:

„Judecați și dumneavoastră. Într'o bună zi, un blumenberg sosit nu se știe de unde, dela Sadagura sau din Târgul Cucului, luptând din greu cu tainele recalcitrante ale sintaxei românești, ocupă fără multă ceremonie, rolul de mentor al știutorilor de carte din România-intregită, de cărmaci al moralității publice, de depozitar al îndemnurilor noastre ancestrale, pe scurt: de principe al tiparului românesc. Oricine avea dreptul să întrebe, în virtutea căror deosebite însușiri etice, și pe temeiul căror îndemnuri atavice, luase asupra sa, acest nou-venit, o sarcină care ar reveni, în mod normal, altora? Noi am făcut imprudența de a ne pune această întrebare. Alții au dat din umeri cu nepăsare, sau ne-au privit întrebători cu ironie“.

Noi, din partea noastră, cu prilejul acestui jubileu, ținem să felicităm pe iubitul nostru tovarăș de luptă, a cărui idei, în cea mai mare parte, nu numai că le acceptăm, dar le și profesăm cu o adâncă credință. Li urăm deci, încă mulți ani de viață rodnică în ogorul publicității române, pentru ca să poată serbători izbânda luptei înecute!

Dar ne exprimăm totodată viul nostru regret că această revistă de elită, care este redactată de atâți intelectuali subtili, adesea ori alunecă pe povârnișul politicianismului de partid, care îi impune anumite rezerve „diplomatice“ față de elementul neofit și nepoftit a neamului lui Israel, ce ne cotopește țara.

Am vrea să vedem în „Țara

Noastră“ numai un simplu, dar cu atât mai înfocat apărător al ideilor de naționalism integral și creștinism intransigent, fără adausul cleios al politicianismului.

Totodată sperăm că, pe viitor cel puțin, vom putea constata o mai perfectă concordanță între ideile aici dezvoltate și între faptele acelorora, cari le profesază.

Adică mai precis: teoria să fie acoperită de practică!

„Infrățirea Românească“

Demascarea „Vieții Universitare“ ca organ al jidanilor bolșevici

Acum vre-o 2 luni a apărut, pentru prima dată, ziarul săptămânal „Viața Universitară“, având înscris, în programul său de activitate, combaterea antisemitismului.

Nu peste mult timp însă, s'a putut întrezări, din articolele apărute, o intenție vădită de-a bolșeviza și filosemitiza opinia publică studențească, — ceea ce înseamnă „a arunca cu nuca în părete“.

În zilele recente s'a putut însă constata precis, că acest ziar apare în tiparnițele jidovești ale „Dimineții“ și „Adevărului“, condus fiind de către studenți comuniști.

„Viața Universitară“ se alișează emfatic ca „organ săptămânal al „Uniunii studenților independenți“.

— În dosul acestei firme suspecte însă se ascund, după tradiționala tactică a lașității, vre-o 60 de indivizi, în cea mai mare parte jidani.

Deoarece acest ziar dispune de fonduri însemnate, provenite probabil din buzunarul lui Aristide Blank, — și dat fiind, că acest ziar se redactează, se editează și se răspândește cu o trâmbitare de reclamă tipic jidovească, ar fi de dorit ca „Uniunea Națională a Studenților Români“ și „Centrul Studențesc“ din București să înceapă o luptă aprigă pentru desființarea acestui laș dușman al luptei de naționalism integral și creștinism intransigent, purtată cu atâta însuflețire de întreaga studențime creștină și română.

Iar autoritățile au datoria să stârpească acest cuib bolșevic, care este periculos pentru ordinea și siguranța generală a Statului.

Scandal antisemit provocat de jidani, în Parlamentul maghiar

Ședința din 20 Octomvrie a parlamentului maghiar a fost foarte furtunoasă. Deputatul jidan *Fabian Béla*, secondat de coreligionarii săi Peyer, Rottenstein și Pikler, a provocat un imens scandal pe tema congresului internațional antisemit, la care a participat, din partea României, dl A. C. Cuza.

Deputatul naționalist *Gömbös*, replicând atacurilor și acuzațiilor jidovești, i-a trimis pe jidani în Palestina.

La aceasta jidanii, și în special *Fabian*, au început să-l insulte pe *Gömbös*, la care, acesta din urmă, l'a apucat pe jidanul *Fabian* de urechi și i-a tras o palmă zdravănă, de a răsunat încinta.

Vaicarmul înșesându-se, ședința a fost suspendată.

După redeschiderea ședinței a ridicat cuvântul deputatul *Eckhardt*, conducătorul antisemiților maghiari, declarând, că el a procedat în interesul națiunii sale atunci, când a vroit să o elibereze de aspirațiunile de dominațiune internațională a jidovimii și de bolșevism.

Dacă jidanilor le-a fost permis să-și fie congresul sionist la Viena, tocmai în ziua lui Francisc Iosif, la care au participat și delegații jidovimii din România și Ungaria, atunci și creștinilor le este permis să se apere contra tendințelor revoluționare ale jidovimii.

Așa s'a exprimat în plin Parlament un maghiar de sânge contra unui maghiar de limbă, cu suflet curat jidovesc.

Jidanii și alegerile comunale

La 19 Octomvrie c. s'a ținut, în Oradea-Mare, adunarea marelui comitet al Uniunii naționale jidovești din Transilvania. *Dr Fischer Tivadar*, unul dintre conducătorii jidovimii, a rostit un mare discurs, în care arată că jidovimea nu mai vrea să fie pe viitor politicește dependentă de alte națiuni și partide, ci ea dorește să-și inaugureze o nouă viață politică, ca o unitate independentă. În acest sens el atacă vehement „Uniunea Evreilor Români“, care preconizează, pentru jidani, o luptă politică în sânul partidelor existente. El consideră viitoarele alegeri comunale ca cea dintâi

probă de încercare a forțelor jidovești din România.

Pe urmă s'a cetit și s'a votat o moțiune care hotărăște organizarea unui partid jidovesc de sine stătător, precum și planul de acțiune și de luptă a viitoarelor alegeri comunale, *la cari trebuie să reușească numai oameni ce sunt aserviți ideilor superioare a jidovimii*“.

Din aceasta mărturisire a jidanului Fischer, toți românii trebuie să constate realitatea politică și anume că jidovinea din Ardeal se consideră ca o națiune a parte, și că tinde să atragă în raza ei de influență și pe

consângenii din vechiul Regat. Așa se asimilează jidanii, *dlor umanitariști!*

Singura soluție contra acestei organizări unite a jidovimii, în vederea viitoarelor alegeri comunale, este aceea fixată de către distinsul secretar general al L. A. N. C., avocatul dr Valer Roman, pe care a publicat-o în ultimul număr al revistei noastre, anume: toți Românii creștini vor trebui să-și strângă rândurile, lăsând la o parte, fie chiar și numai pentru moment, inutilele lupte de partid și de confesionalism, ca astfel, cu forțe unite, să poată fi înfruntat valul obraznic al jidovimii!

DELA L. A. N. C.

Marele turneu de propagandă a L. A. N. C. din Cluj în județul Cojocna

Duminecă, în 25 Octomvrie a. c. s'a întreprins primul turneu oficial de propagandă la sate a L. A. N. C. din Cluj, care în trecut, pe când se numea încă „Acțiunea Românească“, cutreierase, cu triumf, aproape toate orașele din Ardeal.

La acest turneu, care a avut ca obiectiv mai multe comune rurale din jud. Cojocna (plasa Huedin), au participat dnii *I. C. Cătuneanu*, prof. univ. și președintele comitetului regional al L. A. N. C. din Cluj, *Dr. Valeriu Pop*, avocat vice-președintele comitetului central și președintele comitetului județean al L. A. N. C. din Cluj, *Dr. Sebastian Bornemisa*, directorul revistei „Cosinzeana“, *Căp. inv. Gh. Beleuță*, membru în comitetul central al L. A. N. C., precum și studenții *Caius Bar-doși*, secretarul de redacție al revistei noastre, *Victor Medrea*, *Ion Braicu*, *Oct. Ciobotariu* și *Ion Șerbu*, dela drept, *Iosif Ghizdavu*, *Emil Ere-meiu* și *Ștefan Homoroneanu*, dela medicină, și *Ioan Buzea*, dela litere, toți membrii activi ai L. A. N. C.

Această echipă de propagandă a pornit, cu un autobus închiriat, în zori de zi, ajungând pe la orele 11 în comuna *Mănășturul-unguresc* unde s'a ținut o mare adunare populară, la care au luat parte mai multe sute de țărani, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Ca primul a ridicat cuvântul părințele *Alexandru Boeriu*, salutând pe ilustrii oaspeți și prezentându-i poporului adunat. Dl *Prof. I. C. Cătuneanu* a rostit, pe urmă, un frumos discurs, în care marele orator, cu obișnuita sa vervă, a arătat poporenilor grozăvenia pericolului jido-

vesc, care, după ce s'a încuibat în orașe, acuma amenință și satele. Insistă, cu alese cuvinte, asupra rostului și menirii mișcării studențești, care azi s'a transformat într'o mare mișcare națională. Sfârșește arătând că această mișcare va tiebui să aibă reprezentanți vrednici în Parlamentul țării care să apere interesele neamului contra pericolului jidovesc. Cuvântarea dlui Cătuneanu a fost viu aplaudată de către asistență. Al doilea orator a fost dl *Valeriu Pop*, care într'o cuvântare lungă, rostită în graiul limpede al țaranului, cu expresii simple, dar cu atât mai sugestive și convingătoare, a demonstrat zădărnicia luptei, pe care o duc partidele politice, legate de mâini de către jidani. Arată pericolul jidovesc, reliefând mijloacele pentru combaterea lui și luminând în special, partea utilitaristă a mișcării naționale, care va tiebui să scoată din orașe jidovimea pripășită dela 1914 încoace, înlocuindu-o cu elementul sănătos al păturii țărănești. Cuvântarea dlui Pop a fost de mai multe ori întreruptă, cu vii aprobări, de către țărani a nași, cari, la urmă, l-au ovăținat îndelung pe orator. Căpitanul *Gheorghe Beleuță*, inimosul luptător naționalist, a vorbit însuflețit despre mișcarea națională, care va tiebui să ne scape neamul de peire, tot așa precum armata glorioasă a făurit România-Mare, pentru care și el, viteazul căpitan invalid a adus jertfa de sânge la altarul patriei. Ca ultimul a vorbit studentul *Caius Bar-doși*, delegatul centrului studențesc „Petru Maior“, arătând că acuma în pragul celui al 3-lea an al mișcării naționale, stu-

dențimea română trebuie să se unească cu pătura țărănească, pentru a duce la izbândă lupta începută.

Dela *Mănășturul-Unguresc*, unde s'a servit, la urmă, o mică gustare, propagandiștii au plecat în comuna *Calata-Mare*, ținând aici a doua adunare poporană. Adunarea a fost deschisă de către părintele *Teodor Toader*, care zice că faimoasele cuvinte ale poeziei „deșteaptă-te române“ nu și-au pierdut încă actualitatea, căci neamul își așteaptă desrobirea de sub jugul economic al jidovimii. Salută călduros pe oaspeți, cărora le dă cuvântul. — Dl *Prof. I. C. Cătuneanu* mulțumește pentru călduroasa primire și insistă asupra pericolului jidovesc, care aici, în regiunea forestieră e mai mare decât oriunde, deci trebuie luptat contra lui din răspuțeri. — Pe urmă a vorbit distinsul scriitor *Sebastian Bornemisa*. Intr'o cuvântare plină de înțelepte sfaturi către țărănime, în a cărei suflet și mentalitate dl Bornemisa cetește că într'o carte deschisă, el arată pericolul jidovesc în toată grozăvenia lui. *Jidanii sunt ca un roi de lăcuste, care, unde se așează nimicesc totul*“. Jidanul îmbogățit la sate pornește la orașe, unde își ridică palate. Moldova și Maramureșul e năpădit de jidani. Lăcustele vin, iar în sat nu latră câinii. Partidele politice nu-și fac datoria Deci trebuie să ne îndreptăm către L. A. N. C., a cărei organizație și menire o tălmăcește poporul. Cuvântarea d-lui Bornemisa, care a impresionat mult pe țărani adunați, a stârnit vii ovațiuni Adunarea a fost încheată printr'un discurs a dlui *Valeriu Pop*, care iarăși a arătat mijloacele practice de luptă contra jidovimii.

A treia și ultima adunare populară s'a ținut la *Călățel*, satul învecinat cu *Calata-Mare*, acest cuib de exploatare a pădurilor noastre seculare, unde toporul criminal al jidanului, cu ajutorul cozii de topor al jidovitului, ne despoaie munții de podgaba brădetului. Aici au vorbit dl *Prof. Cătuneanu* și studentul *Victor Medrea*, care a insistat, într'o cuvântare plină de avânt tineresc, asupra pericolului jidovesc în raport cu problema forestieră. Dl *Valeriu Pop* a tălmăcit rostul L. A. N. C., chemând pe țărani, adunați în număr mare, la luptă contra jidovimii.

Seara propagandiștii s'au întors la Cluj.

INFORMAȚIUNI

DELA L. A. N. C.

Comunicat oficial. Comitetul central executiv al L. A. N. C., întrunit la București, a ales prin cooptare, ca membrii în acest comitet pe d-nii: **Paul Iliescu, General Tarnovschi, General Macridescu, Căpitan Beleuța, Corneliu Zelea Codreanu, Prof. Găvănescu și I. Țăranu.**

Demisiunea dlui Paul Iliescu din partidul poporului. Distinsul avocat *Paul Iliescu*, membru al Comitetului central al L. A. N. C. din București, și-a dat demisia din partidul poporului.

O nouă forță. Luăm cunoștință cu plăcere despre apariția la Craiova a unui ziar naționalist-creștin, numit „Unirea“ sub conducerea unui comitet, compus din d-nii Mizileanu, N. Perișoreanu, N. Canano și G. Mil-Demetrescu. Ne bucurăm din suflet de acest adaos de putere și facem urările noastre ca toate gândurile bune ale aceluia, cari au pornit la luptă, să se izbândească spre a salva țara de robia jidovească.

Un nou monument lui Mihail Eminescu. În fața unei modeste școli primare din târgușorul bănățean *Sân-Nicolaul Mare*, o mână de inimoși români a ridicat un monument lui Mihail Eminescu, adecă aceluia gigantic luptător al ideii naționale, care a urât din adâncul marelui său suflet, tot ce e strein și parazit în țara noastră, dar în special *pe jidani*.

Adresându-ne generoșilor bănățeni, cari și-au turnat în bronz sentimentele lor de iubire față de nemuritorul geniu al neamului nostru, fimem să le repetăm cuvintele adânci și înțelepte pe care le-a rostit marele nostru poet Octavian Goga, cu ocazia recentei inaugurări al acestui monument: „Când alții aleargă după zgomotul Zarafilor, dvoastră vă cereți în liniștea unui templu, când alții se lasă răpiți de valul bucuriilor deșarte, dvoastră zidiți un altar“.

De aceia laudă vouă scumpi frați bănățeni și Dumnezeu Atotputernicul să vă binecuvinteze marea voastră operă!

M. S. Regele a grăit... Iată ce a spus scumpul nostru Suveran, cu ocazia recentelor serbări din frumoasa Capitală a Moldovei, centrul mișcării de redșteptare națională:

„Iașul cel de eri și cel de azi ne cântă de dureri și de jertfe, dar și de un patriotism curat și luminat, care a știut că trebuie să dea dintr'ale sale pentru formarea României de eri. De aceea el este o pildă vie pentru generația de azi și cea de mâine, amintindu-i neconținut că în procesul istoric la care vream și trebuie să lucrăm toți fii frumoasei noastre țări cari trăim în hotarele României întregite, trebuie să aducem jertfa noastră pe altarul sfintei uniri, într'un Stat omogen ca aspirațiuni și ca iubire de patrie“.

Fiecare bun român are datoria să pătrundă adâncul și sublimul înțeles al acestor înălțătoare cuvinte Regale, care ne arată drumul, pe care trebuie să-l urmăm spre înflorirea și fericirea scumpei noastre patrii!

STUDENTEȘTI

Studentii excluși din Universitatea din Iași au fost reprimiți. În 17 Octomvrie a. c. s'a întrunit Senatul Universității din Iași, care a hotărât să ridice toate pedepsele aplicate studenților, ce au luat parte la luptele antisemite din Capitala Moldovei.

Deci acești studenți vor fi reprimiți la Universitate, unde își vor putea continua studiile.

Mizeria studentelor din Cernăuți. Corespondentul „Universului“ din Cernăuți denunță opiniei publice, într'un articol recent publicat, mizerabila situație, în care se găsesc studentele dela Universitatea din Cernăuți. — Bineînțeles că este vorba despre studentele creștine și române; căci jidancele stau în apartamente confortabile, în acelaș timp când creștinele locuiesc înghesuie în *trei camere scunde și întunecoase* din curtea Căminului Studenților, care camere înainte de războiu serveau ca locuință pentru servitoare, iar azi sunt transformate în adăpost pentru viitoarele intelectuale ale neamului.

În fața acestui caz scandalos ne unim și noi glasul nostru revoltat cu acela al „Universului“, cerând Ministerului Instrucțiunii Publice înlăturarea acestei intolerabile situații.

EXTERNE

Vicepreședintele Uniunii Internaționale a Minorităților este un

jidan. În zilele acestea s'a ținut, la Geneva, Congresul minorităților din toată lumea. La constituirea comitetului Uniunii a fost ales, ca vicepreședinte, drul Grünbaum, reprezentantul jidovimii din Polonia. Iată dar o nouă dovadă despre penetrația crescândă a jidovimii în toate posturile conducătoare din lume.

Și încă o dovadă: că jidanii pretindeni atâta și asmut minoritățile contra Statului, care le ocrotește. De altfel cititorii noștri trebuie să știe că faimoasa „clauză a Minorităților“, cu ocazia încheierii tratatelor dela Saint-Germain, a fost impusă de către diplomația și finanța jidovească de pe glob.

Congresul antisemit dela Budapesta. La 2 Octomvrie c. s'a ținut, în Capitala Ungariei, primul congres antisemit, la-care au participat, după relatările presei, delegații împuterniciți mai multor națiuni.

România a fost reprezentată prin marele luptător *A. C. Cuza, prof. Șumuleanu și Ion I. Moța.*

Vedem în acest congres prima încercare a popoarelor, care își dau seamă de grozăvenia pericolului jidovesc, de-a se uni sub un steag de luptă comun. Când această luptă va cuprinde pe toți cei 1.482 de milioane de neșemiți față de cele 18 milioane de jidovi, cari locuiesc globul pământesc, atunci desigur că ora morții lui Israel a bătut!

Și această nu va întârzia mult.

INTERNE

Un jidan a fost ales vicepreședinte al Camerei de Comerț din Cluj. Cu ocazia recentei constituirii a Camerei de Comerț din Cluj a fost ales ca vicepreședinte al secției industriale jidanul *Farkas Mozes*, cu o majoritate de 40 din cele 50 de voturi prezente. Acelaș izraelit a fost ales în unul din cele două locuri de delegați a Clujului la Uniunea Camerelor de Comerț.

Alegerile comunale la Sighetul-Marmăției. Zilele acestea s'au încheiat listele electorale din capitala mult oropsitului și înstrăinatului nostru Maramureș. Rezultatul acestei încheieri ne arată că acest oraș are 4403 alegători, dintre cari 2600 *jidani*, 800 români, 700 unguri, iar restul ruteni și alte naționalități. Blocul jidovesc, în frunte cu drul *Fried Abris*, s'a hotărât să candideze cu o listă separată și unitară,

pe care să nu figureze decât numai jidani.

Iată deci primul rezultat al conferinței jidovești din Oradea-Mare. Dar cifrele de mai sus ne desvăluie, în toată goliiciunea ei, grozava situație a plaiurilor lui Drăgoș-Vodă! Să nu șovăim! A bătut ceasul al 11-lea!

Un nou triumf a dlui A. C. Cuza.

În 18 Octomvrie a. c. a avut loc, la Iași, alegerea a opt delegați pentru adunarea eparhială din Moldova.

În mai multe parohii au obținut voturi însemnate dnii A. C. Cuza și primarul Toma.

Procesul de daune, intentat de către Zelea-Codreanu Statului, a fost câștigat.

Înalta Curte de Casație, în ședința din 20 Octomvrie a. c., deliberând procesul intentat Statului de către marele luptător naționalist I. Zelea-Codreanu, care a cerut o despăgubire pentru destituirea sa ilegală din postul de profesor, a dat câștig de cauză recurentului și a condamnat Statul să-i plătească, sub titlul de daune, suma 70.000 lei.

Ticăloșia autorităților din Brăila.

Cu aceste două cuvinte confratele „Solidaritatea Creștină” din Brăila ne aduce revoltătoarea știre că autoritățile brăilene preferă pe meseriașii și auteprenorii jidani celor români, dându-le lucrările ce se fac la localurile Statului.

Procesul Zelea-Codreanu Jaques Leister.

În ziua de 11 Noemvrie a. c. se va judeca de către Curtea cu jurați a jud. Brăila, opoziția făcută de jidanul Jaques Leister. La 9 Noemvrie a. c. se va judeca, de către aceiași Curte, procesul jidanului Daniel Silberstein, acuzat de dare de foc. Se știe că de pe urma acestui incendiu au rămas mulți negustori creștini pe drumuri.

Max Goldstein a murit! . . . Jidanul bolșevic Max Goldstein, a cărui mână criminală a cauzat moartea atâtor victime nevinovate, cu ocazia diabolicului atentat dela Senat, și-a încheiat, din proprie inițiativă, (prin greva foamei), viața-i mizerabilă pe acest pământ.

Deși proverbul zice că: „de mortuis nihil nisi bene”, — noi totuși nu putem, în fața raclei acestui criminal ordinar, să exprimăm alt regret, decât pe acela de-a nu-l fi putut vedea, *imediat* după comiterea infamei sale crime, în starea, în care se găsește azi.

Congresul antialcoolic hotărât a se ține de către Centrala Caselor Naționale, s'a amânat până la o dată, ce se va fixa. Oare de ce?

Cimiterul jidovesc din Piatra-Neamț păzit de jandarmi. Ziarele publică știrea că autoritățile, în urma anchetei făcute cu ocazia profanării cimitirului jidovesc din Piatra-Neamț, au hotărât ca un puternic cordon de jandarmi să păzească pe viitor, în mod permanent, acest cimitir.

Protestăm contra acestei măsuri de degradare a simțului național și amintim marelui public românesc, că pe când cimitirul jidovesc este astfel ocrotit, mormintele eroilor noștri, așezați la veșnică odihnă, într'o pădure din Bucovina, au fost profanate de o societate jidovească, care cu orice preț, înțelegea să taie pădurea, ce i se dase în exploatare de o bandă de jidoviți. Constatăm cu indignare că neamul trădătorilor semiți și cu cimitirele lor sunt puși sub înalta protecție a baionetei românești pe când neamul vitejilor noștri, cari ne-au eliberat și întregit țara cu sfințele lor cimitire sunt lăsate pradă lăcomiei jidovești

O impunătoare manifestație națională, cu ocazia desvelirii monumentului lui G. Șincai din Șamșudul de Câmpie.

Duminecă 25 Octomvrie a. c. a avut loc în Șamșud jud. Mureș în cadrul unei înălțătoare solemnități, sfințirea pietrei comemorative ridicată în memoria lui G. Șincai de către studențimea universitară din Tg.-Mureș. În fața unei mulțimi imense a avut loc serviciul divin oficiat de opt preoți. Într'o sărbătorească atmosferă, preamăresc, după oficierea unui nou serviciu divin, personalitatea celui dispărut protopopul, prefectul și un delegat al liceului „G. Șincai” din București. Vorbesc apoi dnii Cionca și Popa din partea studențimei mureșene și a liceului din Tg.-Mureș. Dl Dr. Roman, *secretarul general al L. A. N. C.* primit cu nesfârșite urale, ia cuvântul în mijlocul unui entuziasm de nedescris. Relevă dela început puternica personalitate a lui Șincai arătându-l ca promotoriu al redeșteptării noastre naționale.

Emițând ideea continuității elementului român în Dacia, ferecați iobagi se redeșteaptă la o nouă viață. Horia, Cloșca și Crișan sunt primii martiri ai noii idei. *Cum astăzi și noi suntem ferecați de robia banului jidănesc, e de datorită noastră, de a jura la monumentul lui, păzirea strictă a*

luptei ce l-a călăuzit și pentru care a suferit 9 luni în temnița din Aiud. Urale nesfârșite acopăr cuvintele dlui Dr. Roman, urmând apoi dl Dr. Suciuc, președintele Centrului Stud. „P. Maior”, care aduce în cuvinte calde și bine simțite *salutul studențimei luptătoare pentru Hristos, Rege și Națiune.* Serbarea ia sfârșit, fiecare ducând închise în inima sa, adevărul și căldura luptei începute de L. A. N. C.

Bibliografie

Reforma agrară și voluntarii români. *Memoriul Uniunii Foștilor Voluntari către Consiliul de Miniștrii și Parlament.*

Cluj 1925

(Tipografia „Carmen” Petru P. Barițiu)

Am primit la redacție acest memoriu îngrijit, redactat de către Comitetul Central cl. U. f. v. r., a cărui președinte este deputatul *dr Victor Deleu*, iar vicepreședinți sunt dl *dr Valer Pop* (distinsul vicepreședinte al L. A. N. C. din România) și *dr Pompiliu Nistor*.

Prima parte al acestui documentar memoriu cuprinde istoricul luptei pentru pământ în Ardeal și Banat, — după care urmează o expunere amplă a situației reformei agrare în țările vecine.

În continuare, se analizează spiritul legii agrare pentru Ardeal și Banat, — după care se demonstrează nedreptatea mare ce s'a făcut voluntarilor români cu ocazia împroprietăririi.

Într'un capitol foarte interesant se dovedește importanța voluntarilor și legionarilor români, în trecut și viitor.

În concluzia, care formează încheierea broșurii, bravii legionarii români se adresează, cu un strigăt disperat de alarmă, Țării, cerând următoarele:

1. O dreaptă revizuire a împroprietăririlor în favoarea elementelor patriotice, în special a voluntarilor și legionarilor, preferați prin lege, dar preterați de organele administrative;

2. Colonizarea celor ne satisfăcuți, după riguroasa respectare a categoriilor stabilite în lege, atribuind pământul disponibil dela frontierele acestor provincii elementelor patriotice locale, în special voluntarilor și legionarilor, precum și refugiaților români din Jugoslavia și Ungaria, înaintea oricărei alte populațiuni, fie de aci, fie din alte provincii;

3. Ocrotirea elementelor patriotice, mai ales a voluntarilor și legionarilor pe cale de legiferare, așa cum au făcut toate statele vecine.